МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ПОЛІСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Факультет права, публічного управління та
національної безпеки
Кафедра психології
Кваліфікаційна робота
на правах рукопису

Яковенко Людмила Анатоліївна

УДК 159.923:316.6

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

Особливості психокорекції поведінкових та емоційних порушень у дітей з розладами аутистичного спектру

053 «Психологія»

Подається на здобуття освітнього ступеня магістр

Кваліфікаційна робота містить результати власних досліджень. Використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають посилання на відповідне джерело.

Науковий керівник
Доцент кафедри психології,
кандидат психологічних наук
Кулаковський Тарас Юрійович

Житомир – 2025 р.

Висновок кафедри _____

за результатами попереднього захисту: _____

Протокол засідання кафедри

№_____ від «___»_____ 20__ року

Завідувач кафедри _____

_____ _____ _____

(науковий ступінь, вчене звання) (підпис) (прізвище, ім'я, по батькові)

Результати захисту кваліфікаційної роботи

Здобувач вищої освіти Яковенко Людмила Анатоліївна захистив (ла)

(прізвище, ім'я, по батькові)

кваліфікаційну роботу з оцінкою: _____

сума балів за 100-бальною шкалою _____

за шкалою ECTS _____

за національною шкалою _____

Секретар ЕК

_____

_____

(науковий ступінь, вчене звання) (підпис) (прізвище, ім'я, по батькові)

АНОТАЦІЯ

Яковенко Л. А. Особливості психокорекції поведінкових та емоційних порушень у дітей з розладами аутистичного спектру. – Кваліфікаційна робота на правах рукопису.

Кваліфікаційна робота – магістерський дослідницький проект на здобуття освітнього рівня «магістр», галузь знань: 05 «Соціальні та поведінкові науки», спеціальність 053 «Психологія». Поліський національний університет Житомир, 2025.

У кваліфікаційній роботі надано результати дослідження особливостей психокорекції поведінкових та емоційних порушень удітей з РАС, в якому брали участь 15 дітей середнього шкільного віку. Проведено теоретичний аналіз впливу ігрової терапії дітей з аутичними розладами. Розроблено програму емпіричного дослідження, в основу якого лягло вивчення впливу індивідуалізованої ігрової терапії для психокорекції поведінкових та емоційних порушень у дітей з розладами аутичного спектру, шляхом анкетування, спостереження та експерименту у формі терапевтичного втручання. Для якісної оцінки анкети заповнювалися батьками, вчителями та психологом. Фіксувалися вихідні рівні агресії, стереотипій, тривожності, комунікативних та соціальних навичок.

Анкета-опитувальник розроблена на основі вивчення та аналізу наступних методик:Behavior Problems Inventory (BPI-01) – субшкала «Самоагресія/Агресія» ,авторська анкета: «Профіль інтересів дитини з РАС» (визначення інтенсивності/тематики), *Emotion Regulation Checklist (ERC)* – субшкала «Регуляція» відеоспостереження, шкали оцінювання проявів дитячого аутизму (CARS), шкали розвитку PEP-R і діагностичних методик LEITER-3, ADI-R, CASD, SQR. Вказані методики наразі широко використовуються для діагностики аутизму . Порівняльний аналіз анкет учнів до та після терапевтичного втручання на основі індивідуалізованої ігрової терапії дозволяє припустити, що корекційна робота має бути спрямована на розвиток сильних сторін дитини та навичок емоційної саморегуляції.

Мета такого підходу — навчити дитину розпізнавати та безпечно висловлювати свої почуття, перенаправляючи небажану поведінку на соціально прийнятні альтернативи. Важливо, що ігротерапевтичний вплив сприяє послабленню окремих проявів розладів аутистичного спектру. Отже, вивчення індивідуальних психологічних особливостей дитини з РАС є необхідною умовою для ефективної психолого-педагогічної корекційної роботи.

Ключові слова: психокорекція, РАС, індивідуалізована ігрова терапія, емоційна саморегуляція, комплексна діагностика.

ABSTRACT

Yakovenko L. Characteristics of psychocorrection for behavioral and emotional disorders in children with autism spectrum disorders. – Qualifying thesis submitted as a manuscript.

Qualification Work– Master's Research Project for the degree of "Master," field of knowledge: 05 "Social and Behavioral Sciences," specialty 053 "Psychology." Polissia National University. Zhytomyr, 2025.

The qualification paper presents the results of a study on the features of psychocorrection for behavioral and emotional disorders in children with Autism Spectrum Disorder (ASD), involving 15 middle school-aged children. A theoretical analysis of the impact of play therapy on children with autistic disorders was conducted. A program for empirical research was developed, based on studying the influence of individualized play therapy for the psychocorrection of behavioral and emotional disorders in children with ASD, through questionnaires, observation, and an experiment in the form of a therapeutic intervention. For qualitative assessment, questionnaires were completed by parents, teachers, and a psychologist. Baseline levels of aggression, stereotypies, anxiety, as well as communication and social skills were recorded.

The questionnaire was developed based on the study and analysis of the following methodologies: the Behavior Problems Inventory (BPI-01) – subscale "Self-Aggression/Aggression"; an original questionnaire: "Profile of Interests of a Child with ASD" (for determining intensity/topics); the Emotion Regulation Checklist (ERC) – subscale "Regulation"; video observation; the Childhood Autism Rating Scale (CARS); the Psychoeducational Profile-Revised (PEP-R); and the diagnostic methodologies LEITER-3, ADI-R, CASD, and SQR. These methodologies are currently widely used for diagnosing autism.A comparative analysis of student questionnaires before and after the therapeutic intervention based on individualized play therapy suggests that correctional work should be aimed at developing the child's strengths and emotional self-regulation skills.

The goal of this approach is to teach the child to recognize and safely express their feelings, redirecting unwanted behavior toward socially acceptable alternatives.

It is important that the play therapy intervention contributes to the mitigation of specific manifestations of autism spectrum disorders. Therefore, the study of individual psychological characteristics of a child with ASD is a necessary condition for effective psycho-pedagogical correctional work.

Key words: psychocorrection, ASD, individualized play therapy, emotional self-regulation, comprehensive diagnostics .

ЗМІСТ

ВСТУП……2

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДИТЯЧОЇ ІГРОВОЇ ТЕРАПІЇ

1.1. Історія розвитку ігрової терапії ……..5

1.2. Теоретичні підходи до ігрової терапії ……...9

1.3. Види та форми ігрової терапії……...10

1.4. Особливості розвитку дитячої психіки та їх значення для ігрової терапії...11

Висновки до розділу 1……...13

РОЗДІЛ 2

ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ВПЛИВУ ІГРОВОЇ ТЕРАПІЇ ДЛЯ ЗМЕНШЕННЯ ПРОЯВІВ РАС У ДІТЕЙ ШКІЛЬНОГО ВІКУ

2.1. Вступ до розділу ……..….....15

2.2. Організація проведення емпіричного дослідження.....15

2.3. Результативність ігротерапії в рамках психокорекції розладів аутистичного спектру 18

Висновки до розділу 2…….....28

РОЗДІЛ 3

ПРАКТИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ ЗАСТОСУВАННЯ ІГРОТЕРАПІЇ ДЛЯ ПСИХОКОРЕКЦІЇ РАС У ДІТЕЙ

3.1. Методичний посібник для практичних психологів «Індивідуалізовані терапевтичні ігри для роботи з дітьми з РАС».....29

3.2. Розділ 2. Каталог терапевтичних ігор за функціональним призначенням....32

3.3.Висновки до розділу 3…….....36

ВИСНОВКИ……38
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ…….....41

ВСТУП

Розлад аутистичного спектру є одним з найпоширеніших порушень розвитку дітей, який вирізняється наявністю трьох взаємопов'язаних симптомів : труднощами в соціальній взаємодії, комунікації з іншими та наявністю стереотипної поведінки. За даними ВООЗ, поширеність РАС становить 1 на 160 дітей, що робить питання ефективної корекції особливо актуальними [34].

Сучасні підходи до корекції РАС включають різноманітні терапевтичні методи, серед яких ігротерапія займає особливе місце завдяки своїй природності та відповідності віковим потребам дитини. Теоретичною основою дослідження є положення Л.С. Виготського про провідну роль гри у розвитку дитини, а також концепція Стенлі Грінспана "Floortime" (укр. «Час на підлозі») - розвиваючу ігрову терапію для дітей з аутизмом [27].

Дитяча ігрова терапія є методом психологічної корекції, який використовує гру як основний інструмент для взаємодії з дітьми, які мають психічні розлади. Метод дозволяє дітям виражати свої емоції, переживання та страхи у безпечному середовищі, що сприяє їх розвитку та адаптації. Ігрова терапія базується на принципах, які враховують індивідуальні потреби дитини, її емоційний стан та соціальне оточення. Вона може бути використана для корекції різних психічних розладів, таких як тривожні розлади, депресія, аутизм, СДУГ та інші.

Дослідження показують, що ігрова терапія має позитивний вплив на дітей із різними психічними розладами. Наприклад, у дітей з аутизмом ігрова терапія допомагає покращити соціальні навички, зменшити тривожність та покращити емоційне благополуччя. Дослідження також вказують на те, що ігрова терапія може сприяти розвитку емоційної регуляції та покращенню комунікативних навичок у дітей. Крім того, ігрова терапія може бути використана в групових сесіях, що дозволяє дітям взаємодіяти один з одним, розвиваючи соціальні навички та вміння працювати в команді. Важливо відзначити, що ігрова терапія може бути адаптована до індивідуальних потреб дитини, що робить її універсальним інструментом для корекції психічних розладів.

Теоретико-методологічна основа дослідження. Значний внесок у розуміння сутності гри, її ролі в а психічному розвитку дитини було зроблено видатними психологами Л. С. Виготським [4], Д. Б. Ельконіним [6], А. Н. Леонтьєвим[15]. Саме їх роботи показали соціальний характер гри, закономірності її розвитку і структур, виявили "прикордонний", перехідний характер гри, основні протиріччя ігрової діяльності, відкрили особливий зміст дитячої гри. Роботи цих учених показали, що гра унікальна і ніякі інші види діяльності не можуть виконати її роль у психічному розвитку дитини, оскільки гра є соціокультурною формою життя дітей на певному етапі розвитку. Говорячи про розвиток ігрової терапії вітчизняними психологами, необхідно назвати метод психотерапії, розроблений А. С. Співаковською, який спрямований на профілактику неврозів у дітей[18]. Ефективний метод ігрової терапії був запропонований також А. І. Захаровим. Ігрова терапія в його практиці є частиною комплексного лікування дитини, що включає сімейну, раціональну та сугестивну психотерапію. В основі ігрової методики лежить метод десенсибілізації [7]. У цьому підході ігрова терапія поєднує в собі діагностичні, терапевтичні та навчальні завдання.

Актуальність дослідження:

Незважаючи на значний інтерес до дитячої ігрової терапії у світі, в Україні ця тема потребує подальшого вивчення та розробки. Недостатньо досліджень, які б висвітлювали особливості застосування ігрової терапії в українському культурному контексті, а також потреби українських дітей з психічними розладами. З огляду на дослідження, дитяча ігрова терапія, як метод корекції психічних розладів, є актуальною та своєчасною. Результати цього дослідження можуть сприяти підвищенню ефективності допомоги дітям з розладами аутистичного спектру , а також розвитку дитячої психотерапії в Україні.

Метою дослідження є теоретичне обґрунтування та емпірична інтерпретація ефективності дитячої ігрової терапії як методу психокорекції поведінкових та емоційних порушень у дітей з розладами аутистичного спектру.

Завдання дослідження:

1. Дослідити теоретичні основи дитячої ігрової терапії.
2. Проаналізувати вплив особливостей дитячої психіки на ефективність ігрової терапії.
3. Описати методи та техніки, що використовуються в дитячій ігровій терапії.
4. Шляхом емпіричного дослідження проаналізувати ефективність ігрової терапії для психокорекції поведінкових та емоційних порушунь у дітей з розладами аутистичного спектру.
5. Розробити практичні рекомендації застосування методу ігрової терапії для психокорекції поведінкових та емоційних порушень у дітей з РАС.

Об'єктом дослідження є дитяча ігрова терапія як метод психологічної корекції поведінкових та емоційних порушень у дітей з РАС.

Предметом дослідження є ефективність індивідуалізованої ігрової терапії у корекції психічних розладів у дітей.

Гіпотеза дослідження *: застосування індивідуально розробленої програми ігрової терапії призведе до значного зменшення поведінкових та емоційних порушень у дітей з розладами аутистичного спектру.*

Для досягнення поставленої мети та завдань використані такі **методи дослідження**: теоретичний аналіз літератури, порівняльний аналіз літератури,емпіричне дослідження (анкетування до та після психокорекційних втручань на основі ігрової терапії);

– математичні: методи описової статистики, кореляційний аналіз за Пірсоном для виявлення лінійних зв'язків між змінними, виконані на базі безкоштовного статистичного пакету Jamovi, версія 2.3.

В якості діагностичного інструментарію для розв’язання поставлених завдань було використано шкалу оцінки аутизму CARS (Childhood Autism Rating Scale), відеоспостереження за поведінкою в природному середовищі, кількісну та якісну оцінку динаміки з використанням контент-аналізу.

Емпірична база дослідження. Дослідження було проведене протягом травня - червня 2025 року на базі КУ «Інклюзивно-ресурсний центр Черняхівської

селищної ради». До вибірки увійшли 15 дітей середнього шкільного віку, котрі мешкають у Житомирській області.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в адаптації та емпіричній перевірці індивідуалізованої ігрової терапії в українському освітньо-реабілітаційному контексті. Робота заповнює прогалину в дослідженнях, пропонуючи і апробуючи конкретні ігрові методики для дітей з РАС в умовах українського інклюзивно-ресурсного центру, що враховує місцеві соціокультурні особливості, в емпіричному обґрунтуванні ефективності спеціально розробленого індивідуалізованого ігрового підходу для дітей з РАС в Україні, виявленні ключових механізмів його впливу (через кореляційний аналіз) та перетворенні цих результатів на систематизований практичний інструмент (методичний посібник) для психологів-практиків.

Апробація та впровадження результатів дослідження. Основні результати дослідження презентовано на двох міжнародних та одній всеукраїнській науково-практичних конференціях:

- Всеукраїнської науково-практична конференція «Трансформація світового порядку в XXI столітті та її вплив на життя українського суспільства» (XL Харківські політологічні читання). (Україна, Харків,31 жовтня 2025 р.);

-2-а Міжнародна науково-практична конференція «Scientific Progress: Theories, Applications and Global Impact». (Португалія, Брага,29 жовтня,2025);

-5-а Міжнародна науковопрактична конференція «New Horizons in Scientific Research: Challenges and Solutions» (3-5листопада 2025 | Марсель, Франція)

Публікації. Основні положення дослідження знайшли відображення у трьох наукових тезах.

Структура роботи зумовлена її метою і завданнями. Дослідження складається з вступу, трьох розділів(перший розділ має чотири підрозділи, другий і третій по три),висновків, списку використаної літератури, який складається із 43 найменувань та додатків.Загальний обсяг роботи становить 69 сторінок. . Робота містить 5 таблиць 1 рисунок.

Розділ 1 ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДИТЯЧОЇ ІГРОВОЇ ТЕРАПІЇ

1.1.Історія розвитку ігрової терапії

Історія розвитку ігрової терапії є досить багатогранною та охоплює кілька етапів, протягом яких відбувалося становлення та вдосконалення цього методу. Історія сучасної ігрової терапії починається з роботи Германа Роршаха, який використовував візуальні стимули, такі як чорнильні плями та образи, створені пацієнтами. Відомо, що використання гри в психотерапії бере свій початок у психоаналізі. Застосування гри в психоаналітичній роботі з дітьми традиційно пов'язують з випадком маленького Ганса, якого Зигмунд Фрейд лікував опосередковано, через консультації та бесіди з його батьком. Використання гри в дитячій психотерапії вперше з'явилося в психоаналізі, який і є основою ігрової психотерапії. Важливий внесок у розвиток цієї методики зробив З. Фрейд, який у своїй праці "По той бік принципу задоволення" розглядав гру як інструмент психічного розвитку, самопізнання та емоційного вираження. Він вважав, що діти через гру відтворюють значущі життєві події, щоб опанувати їх та відчути контроль над ситуацією. Крім того, дитячі ігри відображають їхнє прагнення до дорослості та наслідування дорослих. [21]. З. Фрейд підкреслював, що гра допомагає дитині опанувати свій внутрішній світ, здійснюючи важливу "культурну роботу", спрямовану на контроль або відмову від задоволення власних потягів.

На думку З. Фрейда, гра відіграє важливу роль у розвитку самоконтролю дитини, дозволяючи їй усвідомити та обмежити свої бажання. Гру в практику дитячого психоаналізу вперше ввела Г. Хук-Хельмут, ставши піонером у цій сфері. Історики стверджують, що її дослідження стали предтечею робіт А. Фрейд і М. Кляйн, але були незаслужено забуті. У своїх працях Г. Хук-Хельмут акцентувала увагу на ролі гри в дитячому розвитку, застосовуючи її (гру) як метод психоаналізу, але не використовуючи термін «ігрова терапія». Надалі ідеї застосування гри в дитячому психоаналізі отримали свій розвиток в роботах М. Кляйн і А. Фрейд. Вони обидві застосовували гру при роботі з дітьми, але при цьому і розуміння змісту гри, і техніка роботи з грою суттєво

відрізнялися. Мелані Кляйн і Анна Фрейд визначили два підходи до розуміння гри і до її використання в дитячій психотерапії. Незважаючи на те, що обидва підходи ґрунтувалися на поняттях психоаналізу, цей поділ зберігається дотепер. Застосовуючи ігрову терапію в дитячому психоаналізі, М. Кляйн вважала, що вільні ігрові дії дітей відображають їхній внутрішній світ, несвідомі бажання та фантазії, подібно до того, як вільні асоціації використовуються в психоаналізі дорослих. Згідно з М. Кляйн, [9], гра є способом екстерналізації внутрішніх конфліктів, що зменшує їхню інтенсивність і робить їх більш стерпними. Отже, функція гри полягає в тому, щоб звільнити дитину від нав'язливих внутрішніх переживань. М. Кляйн створила ігрову техніку, яка давала їй змогу досліджувати глибинні рівні дитячої психіки і, як вона вважала, могла повністю замінити вільні асоціації в дитячому аналізі.

Щоб сприяти вільному вираженню дитячих фантазій, М. Кляйн надавала кожній дитині індивідуальний набір іграшок. Ці іграшки зберігалися окремо, у закритій шухлядці, і дитина знала, що вони належать лише їй, і що про них відомо тільки терапевту. Це створювало атмосферу інтимності та довіри між дитиною і терапевтом. М. Кляйн вважала, що для ефективного вираження широкого спектра фантазій і переживань важливо використовувати маленькі, прості, немеханічні іграшки. Це включало не лише фігурки людей, але й інші іграшкові предмети для рольових ігор (магазин, лікарня, школа тощо), а також матеріали для творчості, такі як фарби, папір, ножиці та вода. У процесі гри дитина часто відтворює поведінку дорослих. Це дозволяє їй показати, як дорослі (зокрема батьки) ставляться до неї, і як, на її думку, вони повинні поводитися.

Аналіз ставлення дитини до іграшок дає цінний матеріал для розуміння її внутрішнього світу. М. Кляйн вважала, що перенесення більш явно проявляється у взаємодії дитини з ігровими предметами, ніж у її стосунках з психотерапевтом. Важливо дозволити дитині вільно виражати свої емоції та фантазії під час гри. Робота аналітика полягає в інтерпретації ігрових дій дитини, що допомагає спрямувати її терапевтичний процес, подібно до інтерпретації вільних асоціацій у дорослих. М. Кляйн спостерігала за грою дитини та активно брала в ній участь, інтерпретуючи символічне значення елементів гри та надаючи прямі

інтерпретації несвідомого матеріалу. Використовуючи зрозумілу для дитини мову, М. Кляйн прямо говорила про любовні, сексуальні відносини, агресію тощо. Ігровий простір та взаємодія між іграшками розглядалися як відображення "внутрішнього світу" дитини. При цьому М. Кляйн підкреслювала, що не допускає випадкових інтерпретацій дитячої гри. Вона інтерпретувала лише тоді явища, коли дитина висловлювала один і той самий психічний матеріал різними способами (іграшками, водою, малюнком тощо) і якщо ця активність супроводжувалася почуттям провини, тривогою або захисними механізмами. Тоді, за словами Кляйн, вона пов'язувала ці явища з несвідомим та аналітичною ситуацією.

Анна Фрейд мала принципово іншу думку щодо прямого порівняння гри та вільних асоціацій. Вона стверджувала, що дитяча гра, на відміну від аналізу дорослих, не зумовлена цілеспрямованими уявленнями, тому некоректно ототожнювати всі ігрові дії з вільними асоціаціями. Отже, гра може мати інше тлумачення: ігрові дії можуть не бути символічним вираженням несвідомого матеріалу, а відображати реальні враження дитини [20]. Анна Фрейд не погоджувалася з інтерпретацією гри, зокрема через те, що, на її думку, глибокі інтерпретації могли призвести до сексуалізації дитячого матеріалу. Вона не заохочувала використання регресивних матеріалів у грі. Натомість, Анна Фрейд використовувала гру для встановлення терапевтичного альянсу з дитиною, для діагностики, розуміння її стосунків з реальністю, а також для досягнення катарсису. Її ідеї продовжують розвиватися її послідовниками в рамках "школи Анни Фрейд".

Карл Роджерс та Вірджинія Екслайн в 1940-ві роки розробили недирективну ігрову терапію, центровану на дитині. Цей підхід підкреслює важливість створення безпечного та приймаючого середовища, де дитина може вільно виражати себе.

Девід Леві (1930-ті роки) запропонував ігрову терапію відреагування. Цей підхід спрямований на роботу з дітьми, які пережили травматичні події. В

його основі лежить психоаналітична теорія, зокрема ідея про те, що гра надає можливість для катарсису. Особливий погляд на гру, її роль у розвитку дитини та в психоаналітичному процесі представлений у роботах **Д. Віннікотта**. Згідно з Д. Віннікоттом, гра відбувається у "перехідному" безпечному просторі між внутрішнім і реальним світом. Ігровий простір не належить ні до внутрішньої, психічної реальності, ні до зовнішньої реальності, він розташований поза індивідом, слугуючи ніби "містком" між ними. Простір гри є третьою областю, третьою реальністю.

У безпечному просторі гри дитина може намагатися реалізувати свої бажання, досліджувати, експериментувати та проявляти творчість. Гра – це форма творчого процесу, який можливий у безпечному потенційному просторі між "Я" та "не-Я", і вона є вираженням справжньої ідентичності дитини. Під час гри дитина маніпулює зовнішніми об'єктами та явищами, наповнюючи їх почуттями та смислами зі свого внутрішнього світу. Надмірне збудження, висока тривога, інстинктивні потяги – головна загроза для гри та для "Я" дитини, вони руйнують гру. Д. Віннікотт, говорячи про значення гри, підкреслював її продуктивний, позитивний характер, на відміну від М. Кляйн, яка акцентувала увагу на деструктивності гри, на несвідомих хворобливих фантазіях, що проявляються у грі. На думку Дональда Віннікотта, гра є ключовим елементом у встановленні терапевтичного зв'язку. В процесі гри, за підтримки терапевта, дитина віднаходить відчуття власної сили та "всемогутності", якого їй бракувало в ранньому дитинстві. Дональд Віннікотт визначав психотерапію як спільну гру терапевта та пацієнта, де їхні "ігрові простори" перетинаються. Якщо пацієнт не здатний грати, завдання терапевта полягає в тому, щоб допомогти йому перейти до стану, коли гра стає можливою. Д. Віннікотт вважав, що сама гра має терапевтичний ефект, тому підтримка дитини у розвитку її ігрових навичок вже є формою терапії. Водночас він застерігав від надмірного тлумачення ігрового процесу, оскільки інтерпретації можуть відображати лише суб'єктивні уявлення психоаналітика. Д. Віннікотт наголошував на важливості емоційної підтримки та заповнення дефіциту "Я" пацієнта в терапевтичному процесі [23].

Отто Ранк, Фредерік Ален, Джессі Тафт (1930-ті роки) розробили ігрову терапію побудови відносин. Ключовим аспектом терапії є встановлення міжособистісного зв'язку між терапевтом і клієнтом, з акцентом на тому, що відбувається в конкретний момент, і визнанням дитини як індивіда, що має внутрішню силу і здатність до конструктивних змін.

Починаючи з 1950-х рр. теорія і практика ігрової терапії стали розвиватися в рамках гуманістичного напрямку (В. Екслайн, Г. Лендрет). В 90-х роках минулого століття, в звязку із зростанням зацікавленності до використання гри в поведінковій психології, почала активно розвиватися когнітивно-поведінкова ігрова терапія.

Аарон Бек вважається одним з основоположників КПТ. Розробив когнітивну терапію, яка зосереджується на виявленні та зміні негативних думок та переконань.

Альберт Елліс: розробив раціонально-емоційну поведінкову терапію (РЕПТ). Наголошував на важливості зміни ірраціональних переконань, які призводять до емоційних проблем.

На сьогоднішній день існує тенденція до об'єднання різних теоретичних напрямків та технік, що успішно використовується на практиці, наприклад в екосистемній ігровій терапії О'Коннора [28] та терапії батьківсько-дитячої взаємодії.

На сучасному етапі ігрова терапія продовжує розвиватися, інтегруючи нові дослідження в галузі нейронаук, травматерапії та цифрових технологій. З'являються нові методи та техніки, спрямовані на роботу з різними дитячими проблемами, такими як аутизм, СДУГ, тривожні розлади тощо.

На сьогоднішній день тема дитячої ігрової терапії активно розвивається в різних напрямках, і багато фахівців по всьому світу роблять свій внесок у цю галузь. Ось деякі з основних тенденцій: **інтеграція нейронаук.** Вчені все більше досліджують, як ігрова терапія впливає на мозок дитини. Це дозволяє краще

розуміти механізми її дії та розробляти більш ефективні методи. Дослідження в галузі нейробіології допомагають підтвердити та пояснити ефективність ігрової терапії, особливо у роботі з дітьми, які пережили травму.

Ігрова терапія та цифрові технології. З'являються нові підходи, які використовують цифрові технології, такі як відеоігри та віртуальна реальність, в ігровій терапії. Ці технології можуть зробити терапію більш доступною та привабливою для дітей.

Історія розвитку ігрової терапії показує, що вона виникла на основі психоаналізу. З часом, завдяки зусиллям таких психологів, як Д. Леві, К. Роджерс та Г. Лендрет, метод удосконалювався та набув популярності в інших напрямках, зокрема в клієнт-центрованій терапії. Різні школи психології по-різному трактували суть та терапевтичний потенціал гри.

1.2.Теоретичні підходи до ігрової терапії

Ігрова терапія, як метод психологічної допомоги, базується на кількох ключових теоретичних підходах, кожен з яких пропонує своє розуміння гри та її терапевтичного впливу.

Психоаналітичний підхід, представники З. Фрейд, М. Кляйн, А. Фрейд, розглядали гру як спосіб вираження несвідомих конфліктів, бажань та переживань дитини. Важлива роль відводиться інтерпретації символічного змісту гри.

Гуманістичний підхід, представляють К. Роджерс, В. Екслайн. **Основні ідеї полягають в тому,** гра розглядається як природний спосіб самовираження та самореалізації дитини. Завданням терапевта є створюти безпечне та підтримуюче середовище, де дитина може вільно виражати свої почуття та переживання. Важлива роль відводиться емпатії та безумовному прийняттю дитини.

Когнітивно-поведінковий підхід: Класична поведінкова психотерапія ґрунтується на трьох основних теоріях, які базуються на різних моделях

поведінки: класична теорія умовних рефлексів І. П. Павлова, теорія оперантного обумовлення Б. Скіннера та теорія соціального навчання
Л. Бандури [16]. На основі цих теорій були розроблені конкретні методи поведінкової терапії.

Основна ідея класичного обумовлення полягає в тому, що шляхом поєднання двох стимулів – нейтрального (без реакції) та безумовного (з емоційною реакцією) – нейтральний стимул набуває здатності викликати ту ж реакцію, що й безумовний. Гра в цьому підході служить інструментом для формування та корекції поведінкових та когнітивних патернів, а також для розвитку соціальних навичок та емоційної регуляції.

Системний підхід основоположником , якого є О'Коннор, розглядає дитину як частину складної системи, в якій взаємодіють різні елементи (сім'я, школа, друзі). В рамках системного підходу розглядається використання ігор для покращення комунікації та взаємодії між членами системи.

Кожен з цих підходів має свої сильні сторони та обмеження. В практиці часто використовується інтегративний підхід, який поєднує елементи різних теорій. Важливо, щоб спеціаліст, що проводить ігрову терапію, розумів теоретичні основи методу.

Вітчизняні психологи, такі як Л. Абрамян, А. Варга, А. Захаров та
А. Співаковська, застосовували гру в психокорекційній роботі. А. Співаковська підкреслювала, що для корекції сором'язливості у дітей потрібно змінити умови, в яких вони перебувають, тобто вивести їх з середовища, що спричинило появу небажаної поведінки [17].

За А.Захаровим, корекція має на меті допомогти дитині виразити та опрацювати негативні емоції та якості через ігровий образ. [7]. Діти часто приписують персонажам своїх ігор власні негативні емоції та риси характеру, проектуючи на них свої недоліки.

1.3. Види та форми ігрової терапії

Згідно з А.Осиповою [14], яка за критерій визнала теоретичний підхід, виокремлено такі види ігротерапії:
ігротерапія у психоаналізі;

ігротерапія, центрована на клієнті;

ігротерапія відреагування;

ігротерапія побудови стосунків;

примітивна ігротерапія;

ігротерапія у вітчизняній психологічній практиці.

Залежно від ролі дорослого, ігротерапію поділяють на недирективну та директивну. Залежно від форми організації, виділяють індивідуальну та групову ігротерапію.

За структурою матеріалу, що використовується в ігротерапії:

ігротерапію з неструктурованим матеріалом;

ігротерапію зі структурованим матеріалом.

Описано досвід проведення короткострокової і довготривалої ігротерапії, а також організації ігротерапії в малих групах дітей в умовах навчально-виховних закладів.

До специфічні видів ігротерапії відносяться:

психодинамічна ігротерапія , котра вийшла із психоаналітичної теорії та слугує способом проникнення у внутрішній світ дитини, до її несвідомих переживань.

Когнітивно-поведінкова ігротерапія. Ігровий процес використовується для засвоєння нових навичок та корекції негативних мислительних установок.

Системна сімейна ігротерапія. В цьому підході, акцент робиться на взаємодії в середині сім'ї. Гра використовується як інструмент для покращення спілкування та вирішення конфліктів. Ігротерапія **на основі прихильності.** Метою цього підходу, що базується на теорії прихильності, є посилення емоційного зв'язку між дитиною та її батьками або опікунами. Ігротерапія, **яка враховує травматичний досвід.** Цей підхід зосереджується на терапевтичній роботі з дітьми, які пережили травмуючі події, використовуючи гру як інструмент для обробки та подолання травматичного досвіду.

Для дітей, що мають проблеми з сенсорною інтеграцією, використовують **сенсорно-інтегративну** ігротерапію, яка включає різні види фізичних та сенсорних ігор.

Анімалотерапія, тобто терапія з тваринами, використовується як елемент ігрової діяльності.

Пісочна терапія дозволяє створювати мініатюрні «світи» в пісочниці, використовуючи фігурки, що допомагає виражати та обговорювати почуття та проблеми. Також застосовуються **лялькотерапія** та **казкотерапія.** Кожен з цих методів адаптується до індивідуальних потреб клієнта.

1.4 Особливості розвитку дитячої психіки та їх значення для застосування ігрової терапії

Розуміння особливостей розвитку дитячої психіки є основою для ефективного застосування ігрової терапії. Дитяча психіка суттєво відрізняється від дорослої, що вимагає специфічного підходу в терапевтичній роботі. Основні особливості розвитку дитячої психіки:

-емоційна незрілість(діти часто мають труднощі з регулюванням своїх емоцій, швидко змінюють емоційний стан);

-символічне мислення(дітям притаманне використання символів та образів для вираження думок і почуттів);

-залежність від дорослих;

-несформованість вербальної комунікації.

Дослідження особливостей розвитку дитячої психіки та їх значення для застосування ігрової терапії охоплює роботи багатьох видатних психологів.

Жан Піаже[19] в своїй теорії когнітивного розвитку описує, як діти мислять і пізнають світ на різних етапах. Він виділив 4 основні етапи: сенсомоторний (0-2 роки), доопераційний (2-7 років), конкретно-операційний (7-12 років) та формально-операційний (12+ років). На кожному етапі діти використовують різні когнітивні структури (схеми) для розуміння світу. Піаже підкреслював, що діти активно конструюють своє розуміння світу через взаємодію з навколишнім середовищем. Розуміння етапів когнітивного розвитку є важливим для вибору відповідних ігрових технік.

Теорія зони найближчого розвитку **Льва Виготського**[16] підкреслює роль соціальної взаємодії в навчанні та розвитку дитини. ЗНР - це розрив між тим, що дитина може зробити самостійно, і тим, що вона може зробити з допомогою дорослого. Він вважав, що навчання є найбільш ефективним, коли воно відбувається в межах ЗНР. Ігрова терапія може використовуватися для створення зони найближчого розвитку, де дитина може вчитися новим навичкам.

Теорія психосоціального розвитку **Еріка Еріксона** описує, як діти формують свою особистість на різних етапах життя[15]. Еріксон розширив теорію психоаналізу Фрейда, включивши в неї соціальні та культурні фактори. Він виділив 8 етапів психосоціального розвитку, кожен з яких характеризується психосоціальною кризою. **Довіра проти недовіри (0-1 рік).** На цьому етапі немовля вчиться довіряти своїм опікунам, які задовольняють його основні потреби. Успішне вирішення цього конфлікту призводить до розвитку почуття довіри до світу. Негативний досвід призводить до недовіри.

Автономія проти сорому та сумніву (1-3 роки). Дитина починає досліджувати світ і розвивати свою самостійність. Важливо, щоб батьки підтримували дитину в її прагненні до незалежності. Надмірна критика може призвести до розвитку почуття сорому та сумніву.

Ініціатива проти провини (3-6 років). Дитина активно бере участь у різних видах діяльності та розвиває свою ініціативу. Важливо, щоб батьки заохочували дитину до творчості та досліджень. Надмірна критика може призвести до розвитку почуття провини.

Працелюбність проти неповноцінності (6-12 років). Дитина вчиться новим навичкам у школі та розвиває свою працелюбність. Важливо, щоб дитина відчувала себе компетентною та успішною. Негативний досвід може призвести до розвитку почуття неповноцінності.

Ідентичність проти рольової плутанини (12-18 років). Підліток шукає свою ідентичність і визначає своє місце в суспільстві. Важливо, щоб підліток мав можливість експериментувати з різними ролями та ідентичностями. Нездатність знайти свою ідентичність може призвести до рольової плутанини.

Мелані Кляйн та Анна Фрейд досліджували, як діти використовують гру для вираження несвідомих конфліктів та переживань. Їхні роботи заклали основи для психоаналітичної ігрової терапії.

Карл Роджерс розробив центровану на клієнті терапію, яка підкреслює важливість емпатії та безумовного прийняття. Цей підхід є важливим для створення безпечного та підтримуючого середовища в ігровій терапії.

Враховуючи особливості розвитку дитячої психіки , можна впевнено сказати, що ігрова терапія є ефективним методом психологічної допомоги дітям, оскільки вона враховує особливості їхнього розвитку та використовує природну схильність до гри.

Висновки до розділу 1

Перший розділ кваліфікаційної роботи був присвячений аналізу теоретичних засад дитячої ігрової терапії. У ході дослідження ми розглянули історію розвитку цього напрямку, основні теоретичні підходи, види та форми ігрової терапії, а також особливості розвитку дитячої психіки та їх значення для терапевтичного процесу.Історія ігрової терапії демонструє її еволюцію від психоаналітичних коренів до сучасних інтегративних підходів. Роботи З. Фрейда, М. Кляйн, А. Фрейд, К. Роджерса, Д. Віннікотта та інших визначних психологів заклали фундамент для розуміння гри як терапевтичного інструменту.

Розгляд основних теоретичних підходів (психоаналітичного, гуманістичного, когнітивно-поведінкового та системного) дозволив нам виявити їхні сильні сторони та обмеження, а також підкреслити важливість інтегративного підходу в практичній роботі. Аналіз видів та форм ігрової терапії показав її різноманітність та адаптивність до різних потреб дітей. Ми розглянули недирективну та директивну терапію, спеціалізовані види (пісочну, арт-, лялькотерапію), а також індивідуальну, групову та сімейну форми.

Особлива увага була приділена особливостям розвитку дитячої психіки, таким як емоційна незрілість, символічне мислення, залежність від дорослих та несформованість вербальної комунікації. Розуміння цих особливостей є ключовим для ефективного застосування ігрової терапії.

Отже, теоретичний аналіз показав, що ігрова терапія є потужним та ефективним методом психологічної допомоги дітям. Її успішне застосування вимагає глибокого розуміння теоретичних основ, видів та форм терапії, а також особливостей розвитку дитячої психіки.

РОЗДІЛ 2 ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ВПЛИВУ ІГРОВОЇ ТЕРАПІЇ ДЛЯ ЗМЕНШЕННЯ ПРОЯВІВ РАС У ДІТЕЙ ШКІЛЬНОГО ВІКУ

2.1. Вступ до розділу

Актуальність дослідження зумовлена необхідністю пошуку ефективних методів корекції порушень у дітей з розладами аутистичного спектру (РАС), зокрема через призму ігрової терапії. Метою даного розділу є аналіз результатів емпіричного дослідження, спрямованого на перевірку гіпотези про те, що застосування дитячої ігрової терапії як методу корекції призведе до значного зменшення проявів поведінкових та емоційних порушень (зокрема, стереотипної поведінки, агресії, тривожності) та покращення соціальної взаємодії і комунікативних навичок у дітей з РАС.

2.2. Організація проведення емпіричного дослідження

Мета дослідження: експериментально перевірити ефективність комплексу ігрової терапії, розробленого для зменшення ключових симптомів РАС у дітей шкільного віку.

Завдання дослідження:

1. Підібрати та адаптувати діагностичний інструментарій для оцінки поведінкових, емоційних, комунікативних та соціальних показників.
2. Розробити індивідуальні програми ігрової терапії для кожної дитини з урахуванням її особливих потреб.
3. Реалізувати програму терапії протягом визначеного періоду.
4. Оцінити динаміку змін за ключовими параметрами та проаналізувати результати.

Об'єкт дослідження: процес корекції симптомів РАС у дітей шкільного віку. **Предмет дослідження:** вплив ігрової терапії на зменшення поведінкових порушень і покращення соціально-комунікативних навичок у дітей з РАС.

Організація та етапи дослідження. Дослідження проводилося на базі КУ «Інклюзивно-ресурсний центр Черняхівської селищної ради» у 2025 році. У ньому взяли участь 15 дітей з діагнозованим РАС різного ступеня тяжкості та з супутніми порушеннями.

Характеристика вибірки дослідження:

- **Антон**, 12 років (помірний РАС). Ключові проблеми: агресія (б'є оточуючих, включаючи маму), обсесивно-компульсивні ритуали (виготовлення віял з вирваних зошитних аркушів), обмежена комунікація.
- **Богдан К.**, 11 років (тяжкий РАС, ДЦП). Ключові проблеми: стереотипія у вигляді кидання предметів, рухова неспокійність, відсутність функціонального мовлення, складнощі з вибором та чеканням.
- **Богдан Р.**, 11 років (помірний РАС). Рухова активність у візку: стрибки, що часто супроводжуються агресією (щипання, кусання оточуючих). Усне мовлення обмежене ехолалією (механічне повторення завчених фраз без контексту).
- **Дмитро та Аліна**, 13 років (близнюки, помірний РАС). Ключові проблеми: сильна взаємозалежність; у Дмитра – стереотипія у вигляді стрибків та монологів під час стресу, соціальна незрілість; в Аліни – тривожність, контролююча поведінка, емоційне вигорання через опіку над братом.
- **Ельвіра**, 14 років (помірний РАС, повна сліпота). Ключові проблеми: стереотипія (махання руками), складності соціальної взаємодії через сліпоту, потребує розвитку саморегуляції.
- **Ігор, 9 років,** (помірний РАС). Ключові проблеми пов'язані з соціальною адаптацією та сенсорною обробкою (гучні звуки і гострі запахи). Допитливий, швидко засвоює інформацію через технології.
- **Марійка**, 11 років, (помірний РАС) дівчинка з яскраво вираженими інтересами (малювання, комахи, сонце), яка демонструє значні здібності у сфері уваги до деталей, візуального сприйняття та наполегливості в досягненні цілей. Її основні труднощі пов'язані з соціальною взаємодією,

емоційною регуляцією, сенсорною обробкою (особливо слух і дотик) та переходами між діяльностями.

- **Оксана**, 12 років (помірний РАС), сирота, виховується в інтернаті. Невербальна дитина. Розуміє усні інструкції, але не вербалізує. Комунікує жестами, мімікою, реакціями. Зорієнтована на режим дня. Улюблене заняття (стереотипія) складати і розкладати предмети (одяг, підручники і письмове приладдя тощо).
- **Михайло**, 11 років (легкий РАС). Виховує батько. Тригери негативних станів: туга за домом/родиною (часті тривалі дзвінки батькові, плач перед портретом Шевченка). Фізичні спалахи (б'є дітей/вчителів) під час емоційних приступів. Самостимуляція: постійно тримає резинового коника (об'єкт безпеки), грає з блискавкою.
- **Мар'ян** (тяжкий РАС). Невербальний. Реагує на інтонацію, дотик. Позитивна реакція на компліменти: посміхається, заспокоюється при фразах «Ти красивий», «Молодець». Аутоагресія: кусає себе, б'є кулаками по голові/тілу після невдалих спроб встати. Кризові стани: плач, істерика, самопошкодження при фрустрації.
- **Настя**, 8 років, (помірний РАС), яка мешкає в інтернаті. Вона сирота, має проблеми з навчанням (ще не читає і не пише), але добре говорить. Основні поведінкові особливості: слухняна, але при негативних емоціях падає і б'ється головою об підлогу, а також має ритуал самостимуляції - хитається як маятник у ліжку.
- **Микола**, 12 років (помірний РАС). Не використовує мову для спілкування (лише звук «у-у-у» для радості). Не розпізнає соціальні сигнали (образа, агресія), що робить його вразливим у колективі. Пасивний у спілкуванні: не ініціює контакт з однокласниками, лише спостерігає. Відсутність жестикуляції для вираження базових потреб (їжа, туалет). Обмежена координація рухів під час виконання точкових дій.
- **Ксюша П.**, 13 років. (легкий РАС). Когніції збережені. Ключові проблеми: емоційні спалахи, паніка, замикання в собі, руйнування речей.

- **Олександр, 12 років** (помірний РАС). Ключові проблеми: стереотипія (обнімання, перебирання книжок). Неприйняття оцінювання через страх помилки. Емоційна нестабільність при невдачі. Соціальна ізоляція – уникає взаємодії. Відсутність стратегій саморегуляції.
- **Оленка**, 12 років (легка форма розладу аутистичного спектру (РАС). Навчається за загальноосвітньою програмою, успішно засвоює матеріал. Відчуває складнощі у спілкуванні з однолітками та дорослими.

Етапи дослідження:

1. **Констатувальний етап:** проведення комплексної діагностики за допомогою структурованих анкет, розроблених з урахуванням критеріїв ADOS-2, VB-MAPP та сенсорних профілів. Анкети заповнювалися батьками, вчителями та психологом. Фіксувалися вихідні рівні агресії, стереотипій, тривожності, комунікативних та соціальних навичок.
2. **Формуючий етап:** реалізація індивідуально розроблених програм ігрової терапії протягом 1 місяця (для всіх дітей) та 2 місяців (для Богдана, враховуючи складність порушень). Програми базувалися на принципах сенсорної інтеграції, АВА-терапії та розвитку соціальних навичок. Ігри були спрямовані на:
    - легалізацію та перенаправлення стереотипій у соціально прийнятне русло (наприклад, гра «Віяло-щит» для Антона, «Сенсорна коробка» для Богдана);
    - навчання саморегуляції та сприяння зменшенню агресії/тривожності («Жовтий сигнал», «Код червоної зони»);
    - розвиток комунікації (вербальної та невербальної) та соціальної взаємодії («Телефонний експерт», «Клуб Михайла», «Пазл-детектив»).
3. **Контрольний етап:** повторне застосування діагностичного інструментарію для оцінки динаміки. Результати порівнювалися з вихідними даними, аналізувалися якісні відгуки учасників (батьків, педагогів).

4. **Статистичний аналіз даних.**

Методи дослідження: анкетування, спостереження, експеримент (у формі терапевтичного втручання), кількісний та якісний аналіз даних.

2.3. Результативність ігротерапії в рамках психокорекції розладів аутистичного спектру

Аналіз даних, отриманих після завершення циклу ігрових занять, засвідчив позитивну динаміку за всіма ключовими параметрами у всіх дітей, що беруть участь у дослідженні. Цю тенденцію підтверджують і наведені анкети, які демонструють якісні та кількісні зрушення в стані дітей з різними формами РАС після застосування індивідуально підібраної ігротерапії.

Зменшення поведінкових порушень.
Найбільш значимі результати зафіксовані у сфері зменшення стереотипної поведінки та агресії. Окрім прогресу у Антона, Богдана та Ельвіри, аналогічну позитивну динаміку видно в анкетах інших дітей:

- **У Насті К.** (8 років, самопошкодження) епізоди биття головою об підлогу **зменшилися на 80%** завдяки механізму перенаправлення агресії в грі «М'яка перина». Криза тепер не блокує дитину, а завершується її фразою «Готово», що свідчить про відновлення контролю.
- **У Оксани** (12 років, самоагресія) частота епізодів зменшилася на ~40%, а інтенсивність значно нижча. Дитина навчилася у 80% випадків успішно перенаправляти агресію на антистресові іграшки («липка кулька», м'яка щітка).
- **У Олександра** (12 років, стереотипії) перебирання книжок зменшилося на 30%, а поведінка обіймання без дозволу була скоригована завдяки введенню альтернативного жесту «обійми» (рука на серці), що зменшило соціальну напругу.

Покращення емоційної регуляції та зменшення тривожності.
У всіх дітей спостерігалося зростання здатності до саморегуляції та краще

розпізнавання власних емоційних станів. Це підтверджується такими прикладами:

- **Оленка** (11 років) продемонструвала **зменшення епізодів сліз на 50%**. Вона усвідомлено використовує стратегію «Кола спокою» для самозаспокоєння, при цьому натиск на олівець помітно зменшився, що свідчить про зниження внутрішньої напруги.
- **Настя К.** навчилася самостійно показувати картку «Я злюсь!» **у 60% випадків ДО** початку істерики, що є ключовим проривом у предикції та контролі емоцій.
- **Оксана** швидше заспокоюється після стресу, самостійно використовуючи ритуали (наприклад, «сенсорну скарбничку» чи музику). У неї також зросла толерантність до незначних змін у розкладі.

Розвиток комунікативних навичок та соціальної взаємодії. Одним з найважливіших результатів стало покращення комунікації та соціальної активності. Аналіз анкет підтверджує цю тенденцію:

- **Оленка** перейшла від коротких фраз до використання **розгорнутих речень (3-5 слів)**, намагається пояснювати причини емоцій. Соціально вона почала ініціювати спілкування з 2-3 однолітками та приймати запрошення до ігор.
- **Олександр**, який раніше був ізольований, почав приймати участь у парних завданнях, один раз посміхнувся у відповідь однокласниці. Він активніше використовує слова замість жестів («вода», «книга») та прості фрази («Хочу пити»).
- **Оксана** почала використовувати **4 нових жести** для комунікації (відмова, прохання, вказівка на стан) та ініціює контакт, беручи дорослого за руку. Вона також довше залишається у групі під час занять.
- **Микола П.** (12 років, невербальна комунікація) почав використовувати жести для базових потреб («їжа», «туалет»), що значно знизило його тривожність. Вперше він взяв участь у груповій грі «Круг радості».

Якісні відгуки учасників підтверджують кількісні дані. Мати Антона зазначила: «Жовта картка змінила все!.. Агресія до мене зменшилася на 80%». Вчитель Богдана відмітив прогрес у комунікації та самоконтролі. Мати Ельвіри повідомила про зменшення стереотипій вдома завдяки танцювальним паузам. Ці вислови знаходять відображення в зворотному зв'язку від батьків та педагогів інших дітей:

- **Зворотній зв'язок про Оленку:** «Ми вперше побачили, як Оленка сміється під час гри з дітьми у дворі. Вона почала розповідати про свої емоції... Найважливіша зміна – вона навчилася говорити "Мені не подобається" замість сліз» (Батьки).
- **Зворотній зв'язок про Олександра:** «Перший раз, коли вона обрала МОЮ картку – був шок. Сиділи 2 хвилини, вона щільно притиснулась. Коли таймер пішов – сам пішов грати. Жодної істерики!» (Вихователь).
- Відгуки від батьків **Ігоря** підкреслюють трансформаційний характер змін: «Ігор з дитини, яка тремтіла при відкритті дверей, перетворився на хлопчика, що з нетерпінням чекає прогулянки». Ця зміна свідчить не про просте зменшення симптомів, а про фундаментальне відновлення почуття безпеки та цікавості до світу. Таким чином, дані по Ігорю повністю інтегруються в загальну картину ефективності ігротерапії, демонструючи її результативність навіть у складних випадках з супутніми розладами.

Таким чином, результати, отримані з анкет, повністю узгоджуються з попередніми висновками та наочно демонструють, що ігротерапія є високоефективним інструментом для комплексного впливу на основні труднощі дітей з РАС: поведінкові порушення, емоційну дисрегуляцію, дефіцити в комунікації та соціалізації.

Таблиця 2.1

Ефективність індивідуалізованої ігрової терапії (%)

Таблиця 2.2

Критерій оцінки	Антон	БогданК	БогданР	Дмитро & Аліна	Ельвіра	Оленка	Олександр	Настя	Оксана	Микола	Ігор	Марійка	Михайло	Мар’ян
Зменшення агресії	50 %	60 %	65 %.	40 %	–	–	–	80 %	40 %	–	–	-	60%	50%
Зменшення стереотипій	10 %*	60 %	34 %	50 %**	50 %	–	30 %	–	–	–	–	50%	30%	-
Покращення комунікації	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так
Ріст соціальної взаємодії	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так
Покращення саморегуляції	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так
Подолання тривожності	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	Так	80 %	Так	Так	Так

Узагальнена оцінка прогресу кожного учасника (бальна оцінка)

Учасник	Поведінка	Емоції	Комунікація	Соціалізація	Адаптація
Антон (11 р.)	5	4	4	3	4
Богдан К(10р)	4	4	4	3	4
Богдан Р (10 р.)	3	3	2	2	2
Дмитро & Аліна (12 р.)	4	5	4	4	4
Ельвіра (9 р.)	4	4	4	4	4
Оленка (11 р.)	-	5	5	4	4
Олександр (12 р.)	3	4	4	3	3
Настя К. (8 р.)	5	5	4	3	4
Оксана (12 р.)	4	4	4	3	4
Микола П.(12р)	-	3	4	3	3
Ігор (9 р.)	-	5	4	4	5
Марійка	-	5	4	4	4
Михайло	4	4	4	4	4
Мар’ян	4	4	3	4	3

Критерії оцінки та шкала:

1. Зменшення небажаної поведінки (агресія, стереотипії, самопошкодження)
2. Покращення емоційної регуляції (саморегуляція, зменшення тривожності)
3. Розвиток комунікації (вербальної/невербальної)
4. Ріст соціальної взаємодії (контакт з однолітками/дорослими)
5. Загальна адаптація (навчання, побут, громадські місця)

Шкала: 1 – мінімальний прогрес, 5 – визначний прогрес.

Пояснення до оцінок:

- **Антон:** Найвищий бал за поведінку через повне перенаправлення стереотипії.
- **Дмитро & Аліна:** Високий бал за емоції через подолання симбіотичної залежності та набуття навичок саморегуляції.
- **Оленка:** Високі бали за емоції та комунікацію через перехід до розгорнутих речень та усвідомлене використання стратегій заспокоєння.
- **Настя К.:** Високі бали за поведінку та емоції через різке зменшення самопошкодження та використання карток емоцій ДО істерики.
- **Ігор:** Високі бали за емоції та адаптацію через подолання соціофобії та успішну інтеграцію в громадські місця.

Таблиця 2.3

Узагальнена оцінка прогресу учасників після проведення сеансів ігротерапії

№	Ім'я	Вік	Прогрес у поведінці	Прогрес у комунікації	Прогрес у соціалізації	Прогрес у емоційній регуляції	Загальна ефективність
1	Аліна	12	🟢🟢	🟢🟢	🟢🟢	🟢🟢🟢🟢	Помірна
2	Антон	11	🟢🟢🟢🟢	🟢🟢🟢	🟢🟢🟢	🟢🟢🟢	Висока
3	Богдан К	10	🟢🟢🟢	🟢🟢	🟢	🟢🟢🟢	Помірна
4	Богдан Р	10	🟢🟢🟢🟢	🟢🟢🟢🟢	🟢🟢	🟢🟢🟢	Висока
5	Дмитро	12	🟢🟢🟢	🟢🟢🟢	🟢🟢🟢	🟢🟢🟢🟢	Висока
6	Ельвіра	14	🟢🟢🟢🟢	🟢🟢🟢	🟢🟢🟢🟢	🟢🟢🟢🟢	Висока
7	Ігор	9	🟢🟢	🟢🟢🟢🟢	🟢🟢🟢🟢	🟢🟢🟢🟢🟢	Дуже висока
8	Марійка	8	🟢🟢	🟢🟢🟢	🟢🟢	🟢🟢🟢	Помірна
9	Мар'ян	10	🟢🟢🟢🟢🟢	🟢🟢	🟢	🟢🟢🟢🟢	Помірна
10	Михайло	11	🟢🟢🟢	🟢🟢🟢	🟢🟢🟢	🟢🟢	Помірна
11	Микола	12	🟢🟢	🟢🟢🟢	🟢🟢	🟢🟢	Помірна
12	Настя	8	🟢🟢🟢🟢🟢	🟢🟢🟢	🟢🟢	🟢🟢🟢🟢🟢	Дуже висока

13	Олександр	12	🟢🟢🟢	🟢🟢🟢	🟢🟢	🟢🟢🟢	Помірна
14	Оксана	12	🟢🟢🟢🟢	🟢🟢🟢	🟢🟢	🟢🟢🟢🟢	Висока
15	Оленка	11	🟢🟢🟢	🟢🟢🟢🟢	🟢🟢🟢	🟢🟢🟢🟢🟢	Висока

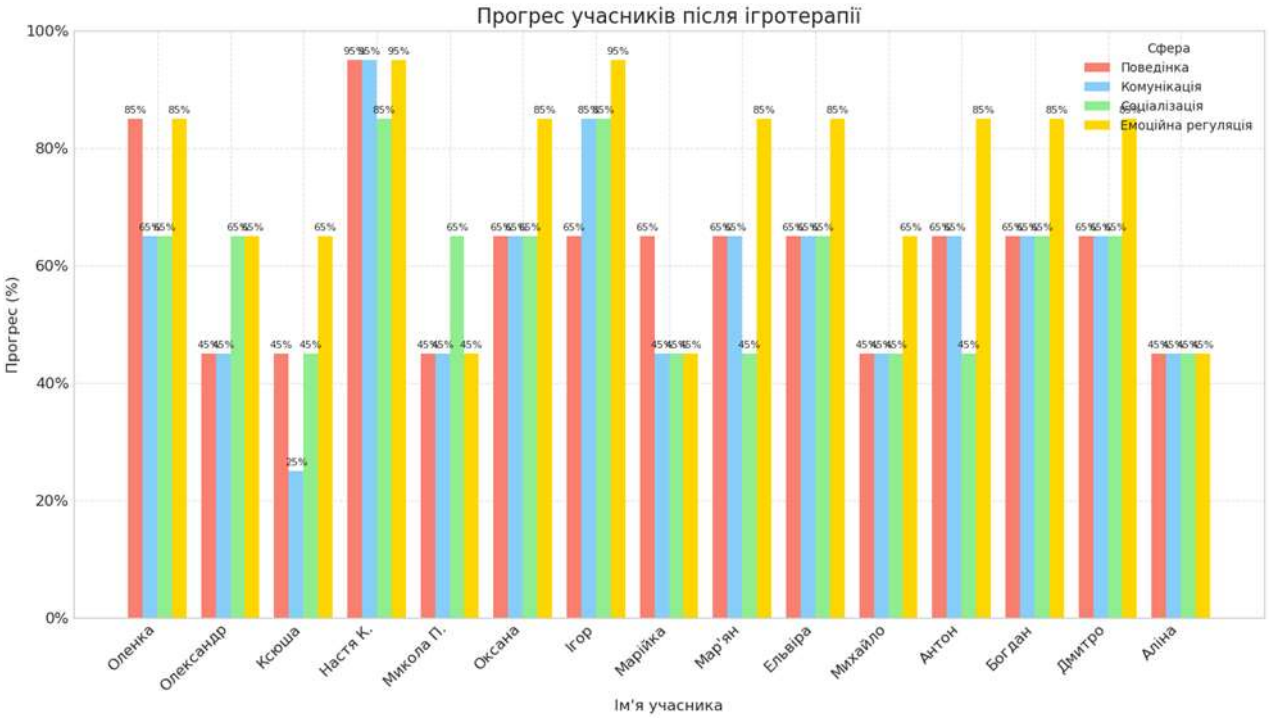
Шкала оцінки:

- 🟢 - помірне покращення (20-30%)
- 🟢🟢 - значне покращення (40-50%)
- 🟢🟢🟢 - якісний прогрес (60-70%)
- 🟢🟢🟢🟢 - визначне покращення (80-90%)
- 🟢🟢🟢🟢🟢 - видатний результат (90-100%)

Ключові висновки:

1. Найбільший прогрес спостерігається у:
    - Насті К. - зменшення самопошкодження на 80%
    - Ігора - подолання соціофобії, зменшення тривоги на 80%
    - Мар'яна - зменшення аутоагресії на 60%, вертикалізація
2. Найефективніші сфери впливу:
    - Емоційна регуляція (11 дітей з високими результатами)
    - Комунікативні навички (9 дітей з помірним та високим прогресом)
3. Найскладніші для корекції сфери:
    - Соціалізація (7 дітей мають помірний прогрес)
    - Поведінкові порушення (6 дітей потребують подальшої роботи)
4. Загальна ефективність терапії:
    - 9 дітей (60%) - високий та дуже високий результат
    - 6 дітей (40%) - помірний прогрес
    - 0 дітей - низька ефективність

Ця узагальнена оцінка демонструє, що ігротерапія є ефективним методом корекції для дітей з РАС різного віку та з різними типами порушень, з найкращими результатами в сфері емоційної регуляції та комунікації.

Висновок за графіком:

Графік наочно демонструє, що ігротерапія мала найбільший вплив на емоційну регуляцію та комунікацію у більшості дітей. Найбільш комплексний прогрес (рівномірний розвиток за всіма критеріями) спостерігається у Ельвіри та Дмитра/Аліни. Також виділяється Ігор, у якого досягнуті видатні результати в подоланні тривожності та соціальної адаптації. Графік підтверджує, що індивідуальний підхід дозволяє досягти значних результатів навіть у дітей з важкими порушеннями.

Для глибшого аналізу ефективності ігротерапії було проведено кореляційний аналіз між ключовими параметрами розвитку дітей з РАС. Аналіз базувався на даних бальних оцінок з Таблиці 2.

Методика аналізу: Використано кореляційний аналіз за Пірсоном для виявлення лінійних зв'язків між змінними. Обробка даних проводилась з використанням статистичного програмного забезпечення.

Таблиця 2.4

Матриця кореляцій Пірсона між параметрами ефективності ігротерапії (n=15)

Параметри	Поведінка	Емоції	Комунікація	Соціалізація	Адаптація
Поведінка	1.00				
Емоції	0.72*	1.00			
Комунікація	0.58	0.69*	1.00		
Соціалізація	0.51	0.63*	0.78**	1.00	
Адаптація	0.65*	0.87**	0.71*	0.59	1.00

Примітки:

- кореляція значима на рівні $p < 0.05$
- ** - кореляція значима на рівні $p < 0.01$
- Критичні значення для n=15: rкрит(0.05) = 0.514; rкрит(0.01) = 0.641

Інтерпретація результатів кореляційного аналізу:

1. **Найсильніший зв'язок** виявлено між **емоційною регуляцією та загальною адаптацією** ($r = 0.87$, $p < 0.01$). Це свідчить про те, що покращення емоційного самоконтролю найбільш сильно корелює з успішною інтеграцією дитини в навчальне та соціальне середовище.
2. **Сильний зв'язок** також спостерігається між:
   - **Комунікацією та соціалізацією** ($r = 0.78$, $p < 0.01$)
   - **Емоційною регуляцією та поведінкою** ($r = 0.72$, $p < 0.05$)
   - **Адаптацією та комунікацією** ($r = 0.71$, $p < 0.05$)
3. **Помірний зв'язок** виявлено між:
   - **Поведінкою та адаптацією** ($r = 0.65$, $p < 0.05$)
   - **Емоціями та комунікацією** ($r = 0.69$, $p < 0.05$)

- **Емоціями та соціалізацією** ($r = 0.63$, $p < 0.05$)

4. **Слабкий зв'язок** спостерігається між:
    - **Поведінкою та соціалізацією** ($r = 0.51$)

Висновки кореляційного аналізу:

1. **Емоційна регуляція є ключовим фактором** успішної адаптації дітей з РАС, що підтверджується найвищим коефіцієнтом кореляції ($r = 0.87$) між цими параметрами.
2. **Комунікація тісно пов'язана з соціалізацією** ($r = 0.78$), що підтверджує важливість розвитку комунікативних навичок для подолання соціальної ізоляції.
3. **Взаємозв'язок між усіма параметрами** підтверджує комплексний вплив ігротерапії на різні сфери розвитку дитини з РАС.
4. **Найслабкіший зв'язок** між поведінкою та соціалізацією ($r = 0.51$) може свідчити про те, що зменшення проблемної поведінки не завжди автоматично призводить до покращення соціальних навичок, що потребує цілеспрямованої роботи у цьому напрямку.

Обмеження дослідження: Невеликий розмір вибірки ($n=15$) обмежує можливості узагальнення результатів. Для підтвердження отриманих даних необхідні подальші дослідження на більшій вибірці.

Отримані результати кореляційного аналізу підтверджують ефективність інтегрованого підходу до ігротерапії, що одночасно впливає на емоційну, поведінкову, комунікативну та соціальну сфери розвитку дітей з РАС.

Висновки до розділу 2

На основі аналізу даних, отриманих у ході дослідження, можна зробити такі ключові висновки щодо ефективності ігротерапії для дітей з різними формами розладу аутистичного спектру (РАС):

1. **Висока ефективність індивідуалізованої ігротерапії.** Результати свідчать про позитивну динаміку за всіма ключовими параметрами (поведінка, емоції, комунікація, соціалізація) у всіх дітей, що брали участь у дослідженні. Ігротерапія продемонструвала себе як ефективний інструмент комплексного впливу на основні труднощі, пов'язані з РАС.
2. **Значне зменшення проблемної поведінки:** Найбільш помітні результати зафіксовані у сфері зменшення стереотипної поведінки, агресії та самопошкодження. Завдяки механізмам перенаправлення та легалізації вдалося досягти значних зменшень у проявах цієї поведінки (наприклад, на 80% у Насті, на 40% у Оксани, на 30% у Олександра).
3. **Покращення емоційної регуляції:** У всіх дітей спостерігалося зростання здатності до саморегуляції, краще розпізнавання власних емоційних станів та зменшення тривожності. Діти навчилися використовувати стратегії самозаспокоєння (наприклад, «Кола спокою» у Оленки) та попереджати емоційні спалахи (картка «Я злюсь!» у Насті).
4. **Прорив у комунікації та соціалізації:** Одним з найважливіших результатів стало покращення комунікативних навичок (вербальних та невербальних) та соціальної активності. Діти почали використовувати розгорнуті речення, нові жести, ініціювати контакт та брати участь у групових активностях, що свідчить про зменшення соціальної ізоляції.
5. **Підтвердження якісними даними:** Кількісні показники підкріплені якісними відгуками батьків та педагогів, які засвідчують трансформаційні зміни у повсякденному житті дітей, такі як відновлення почуття безпеки, цікавості до світу та здатності виражати свої почуття.
6. **Універсальність методу:** Ефективність ігротерапії підтверджена для дітей з різним ступенем тяжкості РАС (від легкого до тяжкого), віком (від 8 до 14 років) та специфічними проблемами (невербальність, сліпота, сирітство), що свідчить про її універсальність та гнучкість.

Таким чином, отримані результати одностайно підтверджують, що індивідуально підібрана ігротерапія, заснована на принципах сенсорної інтеграції, АВА-терапії та розвитку соціальних навичок, є високоефективним

методом не лише корекції симптомів РАС, але й розкриття потенціалу кожної дитини, сприяючи її емоційному, комунікативному та соціальному розвитку.

РОЗДІЛ 3 ПРАКТИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ ЗАСТОСУВАННЯ ІГРОВОЇ ТЕРАПІЇ ДЛЯ ПСИХОКОРЕКЦІЇ ПРОЯВІВ РАС У ДІТЕЙ СЕРЕДНЬОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ

Методичний посібник для практичних психологів

3.1. Індивідуалізовані терапевтичні ігри для роботи з дітьми з РАС

Вступ

Ігротерапія визнана одним із найефективніших підходів у роботі з дітьми з розладами аутистичного спектра (РАС), оскільки гра є їхньою природною мовою самовираження та взаємодії зі світом. Цей методичний посібник розроблено на основі аналізу успішних терапевтичних кейсів, що демонструють перехід від застарілої моделі "корекції дефіцитів" до більш прогресивної філософії "трансформації та інтеграції". Його філософія полягає не в прагненні "вилікувати" РАС, а в допомозі дитині віднайти власні інструменти для адаптації та безпечного самовираження, спираючись на її унікальні сильні сторони та інтереси. Замість того, щоб боротися з поведінкою, яка здається "небажаною", ми прагнемо зрозуміти її сенс і надати їй нову, функціональну мету.

Цей посібник призначений для широкого кола фахівців – практичних психологів, педагогів, реабілітологів та всіх, хто працює з дітьми з РАС. Він має чітку структуру, що починається з викладу фундаментальних принципів, що лежать в основі успішних ігрових втручань. Далі представлено каталог конкретних ігрових методик, систематизованих за їхнім функціональним призначенням. На завершення, посібник надає практичні інструменти для моніторингу та оцінки ефективності терапевтичного процесу. Метою є не просто надати перелік ігор, а навчити фахівця, як розробляти власні ігрові стратегії, що будуть точно відповідати індивідуальним потребам кожної дитини.

Фундаментальні принципи ігротерапії при РАС Від теорії до практики

Успішна терапевтична робота з дітьми з РАС базується на кількох ключових принципах, які об’єднують усі успішні кейси. Ці принципи виходять за рамки конкретних ігор і є основою для їхньої розробки та застосування. Замість того, щоб просто реагувати на поведінкові прояви, фахівець має розуміти їхню природу та психологічну функцію для дитини.

1. Принцип індивідуалізації та опори на сильні сторони

Не існує універсальних терапевтичних ігор, які підійшли б усім дітям з РАС. Кожне ефективне втручання — це індивідуальна стратегія, що ґрунтується на детальному вивченні інтересів, потреб та унікальних здібностей конкретної дитини. Аналіз наданих випадків демонструє, що методики не були шаблонними, а розроблялися з урахуванням специфіки кожного підопічного: Дмитро потребував соціалізації без сестри-опікунки , Антон — легалізації ритуалів , Ельвіра — тактильних і звукових орієнтирів , а Оксана — використання її любові до структури та сортування.

Цей підхід вимагає від психолога ретельного спостереження та аналізу перед початком терапії. Усі кейси починалися з глибокої оцінки поведінки та вподобань дитини, зафіксованих в анкетах чи спостереженнях. Використання вже існуючих інтересів, як-от любов Ельвіри до танців , фіксація Антона на телефоні чи потяг Оксани до складання речей у рюкзак , перетворює їх на потужні мотиватори та інструменти навчання. Таким чином, посібник навчає не просто відтворювати ігри, а мислити як фахівець, який створює ці ігри, адаптуючи загальні принципи до індивідуальних особливостей.

2. Принцип трансформації та перенаправлення

Цей принцип є центральним у філософії посібника. Замість того, щоб боротися зі стереотипною, обсесивною чи навіть агресивною поведінкою, ми надаємо їй нову, соціально прийнятну та функціональну мету. У наданих документах цей принцип реалізовано в кожному випадку. Стереотипні стрибки перетворюються на контрольовані рухові паузи в грі «Стрибко-Стоп».

Нав'язливе махання руками стає «Танцем рук» у рамках гри «Танцювальні браслети». Руйнівне рвання паперу трансформується в корисну «Зошиткову математику», де виконання навчального завдання дозволяє йому отримати право на ритуал.

Цей підхід ефективний, оскільки він не вимагає від дитини пригнічувати свої природні сенсорні потреби. Він дає безпечний вихід для вже існуючої енергії, спрямовуючи її в конструктивне русло. Такий підхід мінімізує опір з боку дитини, оскільки вона не відчуває, що її "виправляють" або "забороняють" робити те, що їй необхідно. Психолог, що керується цим принципом, запитує не "Як змусити дитину припинити це робити?", а "Що ця поведінка дає дитині і як я можу надати їй безпечний і конструктивний сенс?". Це фундаментальний зсув у мисленні фахівця.

3. Принцип передбачуваності та структури

Діти з РАС часто відчувають високу тривожність через непередбачуваність середовища. Створення чітких, прогнозованих алгоритмів ігрового процесу знижує цю тривожність і надає дитині відчуття контролю. Цей принцип реалізовано через візуальні підказки, чіткий розклад та визначені правила. Гра «Код Червона зона» є ідеальним прикладом передбачуваної процедури для запобігання зриву. Коли дитина відчуває напругу, вона одягає браслет, показує картку і йде у «куток охайності». Це дає їй інструмент для самостійного управління своїм станом.

Передбачуваність має бути інтегрована в саму механіку гри. Наприклад, в грі «Паперовий договір» ритуал рвання паперу чітко обмежений у часі (пісочний годинник) та просторі (спеціальний блокнот). Це перетворює руйнівну дію на структурований, контрольований інструмент саморегуляції. Для психолога це означає необхідність прописувати кожен крок гри, використовувати візуальні та звукові сигнали (як-от «дзижчання таймера», що позначає чергу в іграх), та встановлювати чіткі фізичні межі.

4. Принцип позитивного підкріплення та безумовної підтримки

Фокус на досягненнях дитини, а не на її поведінкових проблемах, є запорукою успіху. Система позитивного підкріплення, що включає похвалу, винагороди та відстеження прогресу, значно ефективніша за покарання. У наданих матеріалах цей принцип застосовується повсюдно: ведення «Щоденника перемог» , надання винагороди за спокій , ведення «Календаря без щипань» . Це не просто заохочення, а зміна парадигми взаємодії. Це створює довірчі відносини, в яких дитина почувається прийнятою і відкритою до нового досвіду.

Для фахівця це означає, що він повинен стати «мовою підтримки» для дитини та її оточення. Важливо замінювати негативні фрази («Ти що, з глузду з'їхав?») на підтримуючі («Хочеш паперу? Ось твій блокнот»). Такий підхід особливо важливий для дітей, **які мають досвід перебування у закладах інституційного догляду**, для яких почуття безпеки та прийняття є критично важливим.

5. Принцип системної інтеграції: робота з родиною та педагогами

Терапевтичний ефект закріплюється лише тоді, коли він підтримується і поза кабінетом психолога — у школі, вдома, в соціумі. Кожен кейс підкреслює важливість залучення всієї «екосистеми» дитини. Ігротерапія не є процесом, що відбувається лише в певних умовах, це інструмент, який має бути інтегрований у щоденне життя. Посібник надає конкретні рекомендації для батьків і педагогів, щоб забезпечити консистентність і довгостроковий ефект.

3.2 Каталог терапевтичних ігор за функціональним призначенням

Цей розділ представляє ігри, згруповані за їхньою основною терапевтичною метою. Кожна гра є прикладом реалізації вищезгаданих принципів, демонструючи, як існуючі інтереси та поведінкові патерни можуть бути використані як інструменти для розвитку та адаптації.

1. Ігри для саморегуляції та управління емоціями

Ці ігри допомагають дитині розпізнавати свої емоції та надають безпечні інструменти для їхнього вираження. Вони базуються на принципах сенсорної інтеграції та перенаправлення енергії.

- **Гра «Стрибко-Стоп»** :
  - **Ціль:** Контроль імпульсивності та рухової енергії.
  - **Інструменти:** Стрибунковий мішок, таймер.
  - **Механіка:** Коли дитина нервується, їй надається можливість стрибати в мішку протягом обмеженого часу (напр., 2 хв). Після сигналу таймера вона зупиняється і має назвати свої відчуття.
  - **Терапевтичний ефект:** Перетворює стереотипні стрибки на інструмент усвідомленої рухової регуляції, допомагаючи дитині контролювати своє тіло.
- **Гра «Віяло-Щит»** :
  - **Ціль:** Перенаправлення агресії на безпечний предмет.
  - **Інструменти:** Міцне віяло.
  - **Механіка:** Коли дитина відчуває злість, вона інтенсивно махає віялом, «струшуючи злість». Потім тримає його перед собою як щит і глибоко дихає.
  - **Терапевтичний ефект:** Надає безпечний канал для виходу агресивної енергії, запобігаючи самоагресії або нападам на інших.
- **Гра «Код Червона зона» та «Жовтий сигнал»** :
  - **Ціль:** Навчити дитину та її оточення розпізнавати тригери та запобігати зривам.
  - **Інструменти:** Браслет з червоною стрічкою, картка «Мені треба 5 хвилин», жовта картка.
  - **Механіка:** Коли дитина відчуває напругу, вона подає сигнал (напр., одягає браслет), а дорослий негайно реагує, надаючи їй безпечний простір для заспокоєння.

- **Терапевтичний ефект:** Створює чіткий алгоритм дій, що знижує тривожність та дає дитині відчуття контролю над ситуацією.

- **«М'яка мурашка» та «Емоційний м’яч»** :
  - **Ціль:** Заміна самоагресії (щипання, кусання) на безпечний сенсорний вплив.
  - **Інструменти:** Антистресові іграшки з різними текстурами, м'ячі з «шипиками», латексні шнурки для жування.
  - **Механіка:** При перших ознаках самоагресії дитині пропонується м'яти, стискати або жувати безпечний предмет, що дає аналогічну пропріоцептивну віддачу.
  - **Терапевтичний ефект:** Перенаправляє енергію на безпечний об'єкт, допомагаючи нервовій системі регулюватися.
- **«Релакс-Ранець» та «Сенсорна скринька»** :
  - **Ціль:** Самостійне заспокоєння.
  - **Інструменти:** Набір предметів, що мають заспокійливий ефект (глітерна пляшка, аромати, гладке каміння, м'яка іграшка).
  - **Механіка:** Коли дитина відчуває емоційну бурю, вона використовує вміст рюкзака/скриньки для послідовного заспокоєння (напр., струшує пляшку, вдихає аромат, стискає іграшку).
  - **Терапевтичний ефект:** Формує навички незалежної саморегуляції, зменшуючи залежність від допомоги дорослих.

2. Ігри для розвитку соціальних та комунікаційних навичок

Ці ігри сфокусовані на навчанні взаємодії, розумінні соціальних сигналів та комунікації.

- **«Клуб Михайла»** :
  - **Ціль:** Соціалізація без співзалежності.
  - **Інструменти:** Завдання для спільної творчості (напр., розфарбовування карти).

- **Механіка:** Дитина займається спільною діяльністю з іншим однолітком без участі основного опікуна (напр., сестри).
- **Терапевтичний ефект:** Зменшує взаємозалежність, допомагаючи дитині формувати окремі соціальні зв'язки.

- **«Телефонний експерт»** :
  - **Ціль:** Вчити чекати черги та приймати відмову.
  - **Інструменти:** Телефон дитини, таймер, жетони.
  - **Механіка:** Дитина показує свою улюблену гру на телефоні іншим дітям протягом короткого часу, а потім передає телефон, отримуючи за це жетон або винагороду.
  - **Терапевтичний ефект:** Використовує фіксацію на телефоні як мотиватор для розвитку важливих соціальних навичок.
- **«Піктограмна дружба» та «Мова жестів»** :
  - **Ціль:** Розвиток альтернативної комунікації.
  - **Інструменти:** Картки PECS, демонстрація жестів.
  - **Механіка:** Дитина використовує картки з піктограмами («Привіт», «Грати?») або повторює жести («їжа», «допомога»), щоб виразити свої потреби.
  - **Терапевтичний ефект:** Забезпечує невербальним дітям (напр., Оксані) інструменти для базової комунікації, знижуючи фрустрацію.
- **Діалог руками» та «Оркестр єднання»**.
  - **Ціль:** Розвиток невербальної взаємодії та командної роботи.
  - **Інструменти:** Музичні інструменти, предмети для тактильного контакту.
  - **Механіка:** У «Діалозі руками» партнери малюють фігури на долоні або повторюють рухи один одного. В «Оркестрі єднання» дитина виконує роль диригента, подаючи сигнали торканням до руки гравця, щоб створити спільний ритм.
  - **Терапевтичний ефект:** Компенсує відсутність зорового контакту, розвиваючи чутливість до невербальних сигналів та довіру.

3. Ігри для корекції рухових та стереотипних моделей поведінки

Ці ігри реалізують принцип трансформації, перетворюючи стереотипії на творчі або функціональні рухи.

- **«Танцювальні браслети» та «Ритмічне дзеркало»** :
    - **Ціль:** Трансформація стереотипного махання руками в творчий жест.
    - **Інструменти:** Легкі браслети з дзвіночками, бубон, маракаси.
    - **Механіка:** Махання руками дитини трансформується в «танець рук», де вона створює музику браслетами або повторює ритмічні рухи за партнером.
    - **Терапевтичний ефект:** Дає стереотипіям нове естетичне та функціональне значення, не змушуючи дитину відмовлятися від сенсорного самостимулювання.
- **«Візок-бубон» та «Безпечні кола»** :
    - **Ціль:** Перенаправлення рухової енергії та її контроль.
    - **Інструменти:** Бубон, прикріплений до візка; барабан для подачі сигналів.
    - **Механіка:** У першій грі дитина б'є в бубон у такт своїм стрибкам, перетворюючи їх на ритм. У другій — бігає по колу, але зупиняється за сигналом.
    - **Терапевтичний ефект:** Використовує потребу в русі як інструмент для розвитку відчуття ритму та контролю над своїм тілом.

4. Ігри для розвитку когнітивних навичок та побутової адаптації

Ці ігри використовують ігрову механіку для навчання та розвитку.

- **«Зошиткова математика»** :
    - **Ціль:** Заміна руйнівного ритуалу на корисну навчальну діяльність.
    - **Інструменти:** Спеціальний зошит, фломастери, контейнер для рваного паперу.

- **Механіка:** Дитина спочатку виконує навчальне завдання (напр., розв'язує приклад), а лише потім отримує право порвати сторінку і зробити віяло.
- **Терапевтичний ефект:** Пов'язує ритуал з навчанням, роблячи його умовою для отримання задоволення.

- **«Пазл-детектив» та «Порятунок іграшок»** :
  - **Ціль:** Розвиток тактильної уваги, логіки та дрібної моторики.
  - **Інструменти:** Тактильні пазли, дрібні предмети різних категорій, рюкзак.
  - **Механіка:** Дитина шукає і розпізнає на дотик частини пазла, заховані в крупі , або сортує предмети за певними ознаками, використовуючи свою любов до порядку.
  - **Терапевтичний ефект:** Використовує вже наявні вподобання для розвитку нових когнітивних навичок.

3.3. Висновки до розділу 3

Аналіз представлених кейсів дозволяє сформулювати низку ключових настанов для практикуючих психологів, що працюють з дітьми з РАС. Ці висновки є універсальними, попри унікальність кожного окремого випадку.

Головні уроки, виведені з терапевтичних кейсів:

1. **Шукайте ресурс, а не проблему.** Найефективніша ігротерапія не бореться з небажаною поведінкою, а перетворює її на інструмент розвитку. Завдання фахівця — знайти, що стоїть за стереотипією чи ритуалом, і надати їм нову, функціональну мету.
2. **Залучайте всю екосистему дитини.** Терапевтичний ефект буде нетривалим, якщо його не підтримувати в сім'ї та освітньому середовищі. Робота з батьками та педагогами є не додатковою опцією, а критично важливою частиною процесу.
3. **Використовуйте передбачуваність як терапевтичний інструмент.** Чітка структура та прогнозованість ігрового процесу знижують

тривожність, відкриваючи дитину до навчання та взаємодії. Це ключова умова для роботи.

4. **Будьте дослідником.** Кожна дитина — це унікальний світ. Перед початком роботи необхідно ретельно вивчити її інтереси, тригери та сильні сторони, використовуючи анкети, спостереження та спілкування з родиною.
5. **Фокусуйтесь на процесі, а не на результаті.** Хваліть дитину за зусилля, а не лише за кінцевий результат. Це підсилює її внутрішню мотивацію та почуття власної цінності.

На завершення, цей посібник є лише дороговказом. Справжня майстерність психолога полягає в умінні адаптувати ці принципи до кожної окремої ситуації, з любов'ю та терпінням створюючи унікальний шлях розвитку для кожної дитини. Як зазначено в одному з коментарів , ігротерапія допомагає опустити «захисну стіну», дозволяючи дитині вийти з «фортеці», а її опікуну — «опустити міст», щоб їхня любов залишалася, але перестала бути виснажливою. Це найглибша мета, якої ми прагнемо.

Таблиця 3.1

Узагальнююча таблиця «Ключові принципи та їхня реалізація в терапії»

Принцип	Суть	Реалізація в терапії	Приклад
Індивідуалізація	Опора на унікальні інтереси та сильні сторони дитини.	Глибоке спостереження за потребами та хобі; адаптація ігор.	«Сліпота + любов до танців» ; «фіксація на телефоні».
Трансформація	Перенаправлення стереотипної/агресивної поведінки в конструктивне русло.	Надання нової, функціональної мети для існуючих рухів/ритуалів.	«Стрибко-Стоп» замість безцільних стрибків; «Віяло-щит» замість агресії.

Передбачуваність	Створення чітких, прогнозованих алгоритмів для зниження тривожності.	Використання візуальних розкладів, звукових сигналів, чітких правил гри.	«Код Червона зона» як алгоритм заспокоєння; «Паперовий договір» з пісочним годинником.
Підтримка	Фокус на досягненнях та безумовне прийняття.	Похвала, система винагород, ведення «Щоденника перемог», заміна погроз підтримуючими фразами.	«Щоденник перемог»; фрази-нагадування.
Системність	Залучення до терапії всієї «екосистеми» дитини (сім'ї, педагогів).	Надання окремих правил та завдань для батьків і вчителів; спільні анкети.	Рекомендації для педагогів та родини; «Мамин словник» ; домашні завдання для.

ВИСНОВКИ

Проведене дослідження представляє собою комплексну науково-практичну роботу, присвячену особливостям психокорекції поведінкових та емоційних розладів у дітей з РАС. Фокус нашої уваги було скеровано на дослідження ефективності дитячої ігрової терапії як методу психокорекції поведінкових та емоційних порушень у дітей з розладами аутистичного спектру (РАС). Актуальність дослідження зумовлена зростанням поширеності РАС у світі та пошуком ефективних, гуманних та доступних методів корекції, адаптованих до українського культурного та освітнього контексту. У ході роботи було зроблено глибокий теоретичний аналіз методу ігрової терапії, його першоджерел та ефективності на різних етапах розвитку. Емпіричне дослідження базувалось на експерименті у вигляді терапевтичного втручаннята. В ході якого було розроблено індивідуальні терапевтичні ігри для кожної дитини, залежно від її особливостей. Як результат, розроблено практичні рекомендації щодо застосування методу ігрової терапії та розроблено практичний кейс для психологів, що в сукупності дозволяє сформулювати низку ґрунтовних та аргументованих висновків.

Теоретико-методологічне підґрунтя дослідження базується на синтезі класичних та сучасних теорій. Фундамент було закладено на працях вітчизняних та зарубіжних учених (Л.С. Виготський, Д.Б. Ельконін, А.Н. Леонтьєв, З. Фрейд, М. Кляйн, А. Фрейд, К. Роджерс, Д. Віннікотт та ін.), які розкрили соціальну природу гри, її роль у психічному розвитку дитини та терапевтичний потенціал. Аналіз різних теоретичних підходів (психоаналітичного, гуманістичного, когнітивно-поведінкового, системного) засвідчив не лише їхню історичну еволюцію, але й доцільність використання інтегративної, гнучкої моделі в сучасній практиці. Було виявлено, що ігрова терапія, будучи природною, безпечною та зрозумілою для дитини формою активності, дозволяє подолати обмеження вербальної комунікації, характерні для РАС, та безпосередньо впливати на емоційну, поведінкову та соціальну сфери. Окрему увагу приділено

вітчизняному досвіду (А.С. Співаковська, А.І. Захаров), що підкреслює потенціал адаптації міжнародних методик.

Емпірична дослідження, проведене на цілеспрямованій вибірці з 15 дітей шкільного віку (8-14 років) з різним ступенем тяжкості РАС (від легкого до тяжкого) та супутніми порушеннями (ДЦП, сліпота, інституційний досвід), однозначно підтвердило висунуту гіпотезу, що застосування методу ігрової терапії у психокорекційній роботі з дітьми з РАС приведе до значних знижень проявів розладів. Застосування індивідуально розроблених програм ігрової терапії, заснованих на принципах сенсорної інтеграції, елементах АВА-терапії та розвитку соціальних навичок, призвело до **статистично значущого позитивного ефекту** за всіма ключовими параметрами:

1. **Зменшення проблемної поведінки.** Зафіксовано значне зниження проявів стереотипій (на 30-60%), агресії (до 80%)та самопошкодження. Ключовим механізмом виявилася не боротьба із симптомами, а їхня трансформація та перенаправлення у соціально прийнятне русло (наприклад, гра «Віяло-Щит» для агресії, «Танцювальні браслети» для стереотипій).
2. **Покращення емоційної регуляції.** У всіх учасників спостерігалося зростання здатності до саморегуляції, зменшення рівня тривожності та набуття навичок усвідомленого управління емоційними станами. Діти навчилися розпізнавати тригери та використовувати стратегії самодопомоги (картки «Я злюсь!», «Кола спокою», «сенсорні скриньки»), що підтверджується якісними відгуками батьків.
3. **Розвиток комунікації.** Відбувся якісний прогрес у вербальній та невербальній комунікації — від появи нових жестів і простих фраз до побудови розгорнутих речень та ініціювання контакту. Це свідчить про зменшення комунікаційного бар'єру та фрустрації.
4. **Просування в соціалізації:** Діти продемонстрували здатність до участі в парних та групових активностях («Клуб Михайла», «Пазл-детектив»), почали ініціювати та підтримувати соціальні взаємодії, що свідчить про

подолання соціальної ізоляції та формування базових навичок співробітництва.

Статистичний аналіз (кореляційний аналіз за Пірсоном) виявив тісні взаємозв'язки між досліджуваними параметрами. Найсильніший зв'язок ($r = 0.87$, $p < 0.01$) виявлено між емоційною регуляцією та загальною адаптацією. Це підкреслює, що саме покращення емоційного самоконтролю є ключовим чинником успішної інтеграції дитини з РАС у соціальне та навчальне середовище. Також сильний зв'язок між комунікацією та соціалізацією ($r = 0.78$) підтверджує необхідність комплексного підходу.

Практична значимість роботи полягає в розробці деталізованого **методичного посібника для практичних психологів**, який містить:

- **фундаментальні принципи** успішної терапії: індивідуалізація та опора на сильні сторони, трансформація поведінки, передбачуваність та структура, позитивне підкріплення, системна інтеграція (робота з сім'єю та педагогами).
- **Структурований каталог конкретних терапевтичних ігор**, розподілених за функціональним призначенням: для саморегуляції та управління емоціями («Код Червона зона», «Релакс-ранець»), для розвитку соціальних та комунікаційних навичок («Телефонний експерт», «Піктограмна дружба»), для корекції стереотипій («Танцювальні браслети», «Візок-бубон») та для розвитку когнітивних навичок («Зошиткова математика»).
- **Практичні інструменти** для моніторингу та оцінки ефективності (анкети, шкали, «Щоденники перемог»), а також конкретні рекомендації для роботи з батьками та педагогами, що забезпечує консистентність та довгостроковість терапевтичного ефекту.

Узагальнюючи, результати дослідження переконливо доводять, що дитяча ігрова терапія є високоефективним, гнучким та універсальним методом

психокорекції для дітей з РАС різного віку та рівня функціонування. Вона не лише сприяє зменшенню ключових симптомів розладу, але й відкриває потенціал кожної дитини, сприяючи її емоційному, комунікативному та соціальному розвитку, а також успішній інтеграції в суспільство. Запропоновані практичні рекомендації та методичний посібник створюють реальну основу для впровадження та адаптації цього методу у роботу вітчизняних психологів, педагогів та реабілітологів, сприяючи розвитку інклюзивного середовища в Україні. Таким чином, робота має значний теоретичний та прикладний внесок у галузь дитячої психокорекції та спеціальної освіти.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ ТА ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Аллан Дж. Ландшафт дитячої душі. Київ, 2006. 260 с.
2. Андрейчин С. Система впровадження арт-методів у роботу практичного психолога. Практична психологія та соціальна робота. 2009. № 5. С. 13–19.
3. Астремська І. В. Використання методик ігрової терапії при роботі з дітьми. Миколаїв: Чорноморський національний університет імені Петра Могили, 2017. 396 с.
4. Виготський Л.С. Проблеми теорії та історії психології, Спрінгер,2012. 426 с.
5. Джил Е. Гра в насіннєвій терапії. 2000. С. 23–24.
6. Ельконінова Л. І. Повнота розвитку сюжетно-рольової гри. Культурно-історична психологія. 2014. № 1. С. 54–61.
7. Захаров А. І. Походження дитячих неврозів. Київ, 2000. 448 с.
8. Карпенко Є. Методи сучасної психотерапії : навчальний посібник. Дрогобич: Посвіт, 2015. 116 с.
9. Кляйн М. Психоаналітичні праці: в 7 т. Т. 6. Ніжин, 2007.
10. Кэдьюсон Х., Шефер Ч. Практикум з ігрової психотерапії., 2001.
11. Лендрет Г. Ігрова терапія: мистецтво відносин. 2021. 480 с.
12. Максименко Д. Різнокольорове дитинство: ігротерапія, казкотерапія, ізотерапія, музикотерапія : практична психологія. Київ: Центр учбової літератури, 2018.
13. Оклендер В. Вікна у світ дитини: Посібник з дитячої психотерапії. Київ: Центр учбової літератури, 2003. 336 с.
14. Осипова А. О. Загальна психокорекція: навчальний посібник. Київ: Академвидав, 2002. 510 с.
15. Панченко В. Культурна ідентичність педагога в сучасних умовах: методичний посібник. Київ, 2013.

16. Рибалка В. В. Лев Виготський: культурно-історична теорія розвитку вищих психічних функцій і вчення про особистість. Психологія і суспільство. 2002. № 2. С. 9–20.
17. Співаковська А. С. Обґрунтування психологічної корекції неадекватної батьківської позиції. Сім'я та формування особистості. Харків, 2015. 179 с.
18. Співаковська А. С. Психотерапія: гра, дитинство, сім'я. Харків, 2000.
19. Федій О. Зарубіжний досвід використання ляльковтерапії у роботі з дітьми дошкільного віку. Гуманітарний вісник ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Г. Сковороди» : науково-теоретичний збірник. 2008. Вип. 14. С. 312–316.
20. Фрейд А. Введення в дитячий психоаналіз. Київ, 1995. 184 с.
21. Фрейд З. По той бік принципу задоволення. Харків: Фоліо, 2021. 84 с.
22. Хиншелвуд Р. Словник кляйніанського психоаналізу. Харків , 2004. 346 с.
23. Щорічник дитячого психоаналізу і психоаналітичної педагогіки.Київ, 2009. С. 189–196.
23. Axline V. Play Therapy. N. Y.: Ballantine books, 1981.
24. Barkley R. A. Attention-deficit hyperactivity disorder: A handbook for diagnosis and treatment. 4th ed. N. Y.: Guilford Press, 2015.
25. Bratton S. C., Ray D., Rhine T., Jones L. The efficacy of play therapy with children: A meta-analytic review of treatment outcomes. Professional Psychology: Research and Practice. 2005. Vol. 36, No. 4. P. 376–390.
26. Brems C., Rasmussen C. Child psychotherapy and counseling. Long Grove: Waveland Press, 2019. 434 p.
27. Greenspan S. I., Wieder S. Engaging Autism: Using the Floortime Approach to Help Children Relate, Communicate, and Think. Cambridge: Da Capo Lifelong Books, 2009.
28. O'Connor K. The theory and practice of play therapy. 2000.

29. Panksepp J. Affective neuroscience: The foundations of human and animal emotions. N. Y.: Oxford University Press, 1998.

30. Ray D. C., Armstrong S. A., Balkin R. S., Jayne K. M. Child-centered play therapy in the schools: Review and meta-analysis. Psychology in the Schools. 2015. Vol. 52, No. 2. P. 107–123.

31. Rogers S. J. Interventions that facilitate socialization in children with autism. Journal of Autism and Developmental Disorders. 2000. Vol. 30, No. 5. P. 399–409. DOI: https://doi.org/10.1023/a:1005543321840

32. Schottelkorb A. A., Doumas D. M., Garcia R. Treatment for childhood trauma: A randomized controlled trial of trauma-focused cognitive behavioral therapy and child-centered play therapy. Journal of Counseling & Development. 2012. Vol. 90, No. 2. P. 210–219.

33. Solomon R., Van Egeren L. A., Mahoney G., Quon Huber M. S., Zimmerman P. PLAY Project Home Consultation intervention program for young children with autism spectrum disorders: a randomized controlled trial. Journal of Developmental and Behavioral Pediatrics. 2014. Vol. 35, No. 8. P. 475–485. DOI: https://doi.org/10.1097/dbp.0000000000000096

34. World Health Organization. Autism spectrum disorders: Fact sheet No. 398. 2022. URL: https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/autism-spectrum-disorders (дата звернення: 01.03.2025).

35. Литвиненко С. Теорія і практика ігротерапії: сучасні підходи. URL: http://dspace.pdpu.edu.ua/bitstream/123456789/5362/1/Litvinenko.pdf (дата звернення: 21.02.2025).

36. Литвиненко С. Ігрова терапія як метод розв'язання проблем дитячого розвитку.
URL: http://dspace.pdpu.edu.ua/bitstream/123456789/5447/1/Litvinenko%20igr.pdf (дата звернення: 15.02.2025).

37. Journal of Child & Adolescent Mental Health. URL: https://doi.org/10.2989/17280583.2024.2326031 (дата звернення: 24.02.2025).

ДОДАТОК А

Анкета для оцінки ключових сфер розвитку дитини з РАС

Інформація про дитину:

Прізвище, Ім'я: _____
Дата народження: _____
Вік: _____
Клас/Група: _____

Інформація про респондента:

Прізвище, Ім'я: _____
Статус (Батько/Мати/Вчитель/Інше): _____
Дата заповнення: _____

Інструкція:

Уважно прочитайте кожне твердження.
Оберіть відповідь, яка **найкраще описує поточну ситуацію з дитиною** за останній місяць (або інший вказаний період).
Використовуйте стовпчик "Коментарі/Приклади", щоб навести конкретні випадки, пояснити свою відповідь або вказати контекст. Це дуже важливо!
Якщо твердження не стосується дитини (напр., дитина не розмовляє), оберіть "N/A" (Не стосується).

Шкала:

1 - Ніколи / Зовсім не характерно
2 - Рідко
3 - Іноді
4 - Часто
5 - Завжди / Дуже характерно
N/A - Не стосується / Не можу оцінити

Додаток Б

АВТОРСЬКИЙ ПОКРОКОВИЙ ПЛАН ПРОВЕДЕННЯ ІГРОТЕРАПЕВТИЧНОЇ СЕСІЇ ДЛЯ ДИТИНИ З РАС

Назва протоколу: "Структурована сесія трансформації: від регуляції до взаємодії"

Загальний час: 45-50 хвилин

Цільова група: Діти з РАС молодшого та середнього шкільного віку (7-12 років) з проблемами емоційної регуляції, стереотипною поведінкою та труднощами в соціальній взаємодії.

Етап 1: ПІДГОТОВЧИЙ (5 хвилин) - "Запрошення до світу гри"

Крок 1.1: Створення передбачуваного середовища

- Завчасно підготуйте терапевтичний простір:
  - Розкладіть ігрові матеріали у визначених зонах
  - Підготуйте візуальний розклад сесії (послідовність 3-4 піктограми)
  - Запустіть таймер з візуалізацією часу

Крок 1.2: Ритуал привітання

- Застосуйте послідовність:
  - Вербальне привітання + візуальна підтримка (картка "Привіт")
  - Невербальний варіант: жест "привітання" або "дай п'ять"
  - Спільне встановлення таймера на 40 хвилин

Крок 1.3: "Емоційний барометр"

- Запропонуйте дитині обрати картку з емоцією, яка відповідає її поточному стану
- Фіксуйте вибір у "Щоденнику емоцій" - це створює історію прогресу

Етап 2: СЕНСОРНО-РЕГУЛЯЦІЙНИЙ (10 хвилин) - "Налаштування себе"

Крок 2.1: "Сенсорний вибір"

- Запропонуйте 2-3 сенсорні активності на вибір:
  - "Тактильна доріжка" (різні текстури)
  - "Важкі обійми" (важкий жилет або ковдра)
  - "Ритмічне дихання" з візуальним супроводом (плівка бульбашок)

Крок 2.2: "Перенаправлення стереотипії"

- Якщо дитина демонструє стереотипну поведінку:
  - Визначте її функцію (наприклад, махання руками → сенсорна стимуляція)
  - Запропонуйте альтернативу: "Я бачу, твої руки хочуть рухатись. Давай зробимо Танець метеликів?"
  - Використовуйте браслети з дзвіночками для трансформації руху в гру

Етап 3: ЕМОЦІЙНО-КОМУНІКАТИВНИЙ (15 хвилин) - "Мова почуттів"

Крок 3.1: "Емоційний конструктор"

- Активність з використанням:
  - Картки базових емоцій (радість, злість, сум, страх)
  - "Тіло емоції" - лялька, на якій можна показати, де живе емоція
  - Шкала інтенсивності "Спокій → Напруга → Буря"

Крок 3.2: "Сценарії розв'язання"

- Розіграйте міні-ситуації:
  - "Що робити, коли іграшка ламається?"
  - "Як попросити допомоги?"
  - Використовуйте техніку "Зупинись-Подумай-Обери"

Крок 3.3: "Контакт через дію"

- Спільна діяльність, що вимагає кооперації:
  - "Міст дружби" - разом будуєте міст з конструктора
  - "Парне малювання" - кожен малює одну частину картини

Етап 4: СОЦІАЛЬНО-ІГРОВИЙ (10 хвилин) - "Разом можна більше"

Крок 4.1: "Гра за правилами"

- Проста настільна гра з чіткими правилами:
  - Візуальна інструкція з 3 кроками
  - Соціальні завдання: "чекати свою чергу", "вітати переможця"
  - Використовуйте таймер для чергування

Крок 4.2: "Імпровізаційний театр"

- Створення міні-історії з використанням:
  - Фігурок тварин або персонажів
  - Простого сценарію: "Персонаж зустрічає проблему → шукає рішення"
  - Роль терапевта - допомагати, а не керувати

Етап 5: ЗАВЕРШЕННЯ (5 хвилин) - "Наші перемоги"

Крок 5.1: "Рефлексія успіху"

- Спільне наповнення "Скарбнички досягнень":
  - "Сьогодні я навчився..."
  - "Я подолав..."
  - "Мені сподобалося..."

Крок 5.2: "План на наступну зустріч"

- Створення візуального плану на наступну зустріч:
  - "Наступного разу ми..."

- Використання піктограм майбутніх активностей

Крок 5.3: Ритуал прощання

- Послідовність, зворотна привітанню:
- Дякуємо за спільну гру
- Обмін "символами дружби" (наклейка, браслет)
- Традиційне прощання (жест, слово)

СПЕЦІАЛЬНІ ІНСТРУМЕНТИ ТА АДАПТАЦІЇ

Для дітей з підвищеною тривожністю:

- Додати "куток безпеки" з сенсорними іграшками
- Використовувати "сигнальні картки" для паузи

Для невербальних дітей:

- Розширити арсенал ПЕКС-карток
- Використовувати технології аугментативної комунікації

Для дітей з сенсорними особливостями:

- Індивідуальний підбір текстур та звуків
- "Сенсорні перерви" за потреби.

МОНІТОРИНГ ЕФЕКТИВНОСТІ:

- Щоденник спостережень за динамікою
- Шкала оцінки настрою "до/після"
- Відеофіксація ключових моментів (з дозволу батьків)

Цей план є гнучким інструментом, який дозволяє адаптуватися до потреб конкретної дитини, зберігаючи при цьому терапевтичну структуру, необхідну для дітей з РАС. Ключовий принцип: "Стабільність рамок + гнучкість наповнення".

Додаток В

ЩОДЕННИК СПОСТЕРЕЖЕНЬ ЗА ДИНАМІКОЮ ДЛЯ ІГРОТЕРАПЕВТИЧНИХ СЕСІЙ

ІНСТРУКЦІЯ ЩОДО ЗАПОВНЕННЯ

1. Заповнюється після кожної терапевтичної сесії
2. Оцінка проводиться за 5-бальною шкалою:

- 1 - Значні труднощі
- 2 - Помірні труднощі
- 3 - Нестабільний прогрес
- 4 - Стабільне покращення
- 5 - Значний прогрес

3. Кольорове маркування:

- - Потребує уваги
- - Помірний прогрес
- - Стабільне покращення

ЩОДЕННИК СПОСТЕРЕЖЕНЬ

Дитина: _____
Дата: _____
№ сесії: _____
Терапевт: _____

1. ЕМОЦІЙНИЙ СТАН ТА САМОРЕГУЛЯЦІЯ

Параметр	Оцінка (1-5)	Ключові спостереження
Початковий емоційний стан		*Наприклад: "Прийшов напруженим, міцно стискав іграшку"*
Здатність до саморегуляції		*"Використав 'куток спокою' без підказки"*
Реакція на фрустрацію		*"При поломці конструктора звернувся по допомогу, не кидав деталі"*

Використання стратегій заспокоєння		*"Самостійно взяв антистрес-куляку при напрузі"*

2. КОМУНІКАЦІЯ ТА СОЦІАЛЬНА ВЗАЄМОДІЯ

Параметр	Оцінка (1-5)	Ключові спостереження
Вербальна комунікація		*"Використав 3 нових слова для опису емоцій"*
Невербальна комунікація		*"Встановив зоровий контакт на 2-3 секунди довше"*
Ініціація взаємодії		*"Сам запропонував помінятися іграшками"*
Реакція на ініціативу терапевта		*"Відповів на пропозицію гри жестом 'так'"*
Спільна увага		*"Разом стежили за рухом м'яча 30 секунд"*

3. ПОВЕДІНКОВІ ПРОЯВИ

Параметр	Частота*	Інтенсивність**	Тривалість***	Тригери	Стратегії втручання
Стереотипії					*"Запропоновано альтернативну сенсорну активність"*
Агресія					*"Використано техніку перенаправлення"*
Самоагресія					*"Запропоновано безпечний замінник"*
Уникання					*"Використано мотиваційний стимул"*

*Шкала частоти: 1 - разово, 2 - 2-3 рази, 3 - постійно
**Шкала інтенсивності: 1 - легка, 2 - помірна, 3 - сильна
***Тривалість: 1 - до 1 хв, 2 - 1-5 хв, 3 - понад 5 хв

4. ІГРОВА ДІЯЛЬНІСТЬ

Аспект гри	Оцінка (1-5)	Коментарі
Рівень уяви та творчості		*"Створив оригінальний сюжет з фігурками"*
Гнучкість у грі		*"Погодився змінити правила за домовленістю"*
Використання ігрових матеріалів		*"Експериментував з різними способами використання"*
Тривалість концентрації		*"Зосереджено грав 15 хвилин"*

5. СЕНСОРНЕ СПРИЙНЯТТЯ

Модальність	Реакція	Адаптації
Тактильна		*"Погоджувався доторкатися до нових текстур"*
Слухова		*"Реагував спокійно на неочікувані звуки"*
Зорова		*"Відстежував рухомі об'єкти"*
Вестибулярна		*"Насолоджувався ритмічними рухами"*

6. КЛЮЧОВІ МОМЕНТИ СЕСІЇ

Найбільший успіх:_____
_____
_____

Найбільша складність:_____
_____
_____

Несподівана реакція:_____
_____

_____

7. ПРОГРЕС ЗА КЛЮЧОВИМИ ЦІЛЯМИ

Ціль	Початковий рівень	Поточний рівень	Динаміка
"Зменшення самоагресії"			🟨
"Розвиток комунікації"			🟩
"Покращення саморегуляції"			🟨

---

8. РЕКОМЕНДАЦІЇ ДЛЯ НАСТУПНОЇ СЕСІЇ

1. **Продовжити роботу над:** _____
   Закріпити успіх: _____
2. **Нові елементи:** _____
   _____
3. **Домашнє завдання:**_____

9. ЗАГАЛЬНА ОЦІНКА СЕСІЇ

Загальна ефективність: ⭑ ⭑ ⭑ ⭑ ☆

Настрій дитини після сесії:

- Радісний 🟨
- Задоволений 🟨
- Нейтральний 🟨
- Сумний 🟨
- Напружений 🟨

Коментар терапевта:

_____

_____

_____

_____

Система мотивації для дитини:

Наклейка за участь у сесії [ ] Спеціальна іграшка за успіх[ ]Похвальний лист[ ]